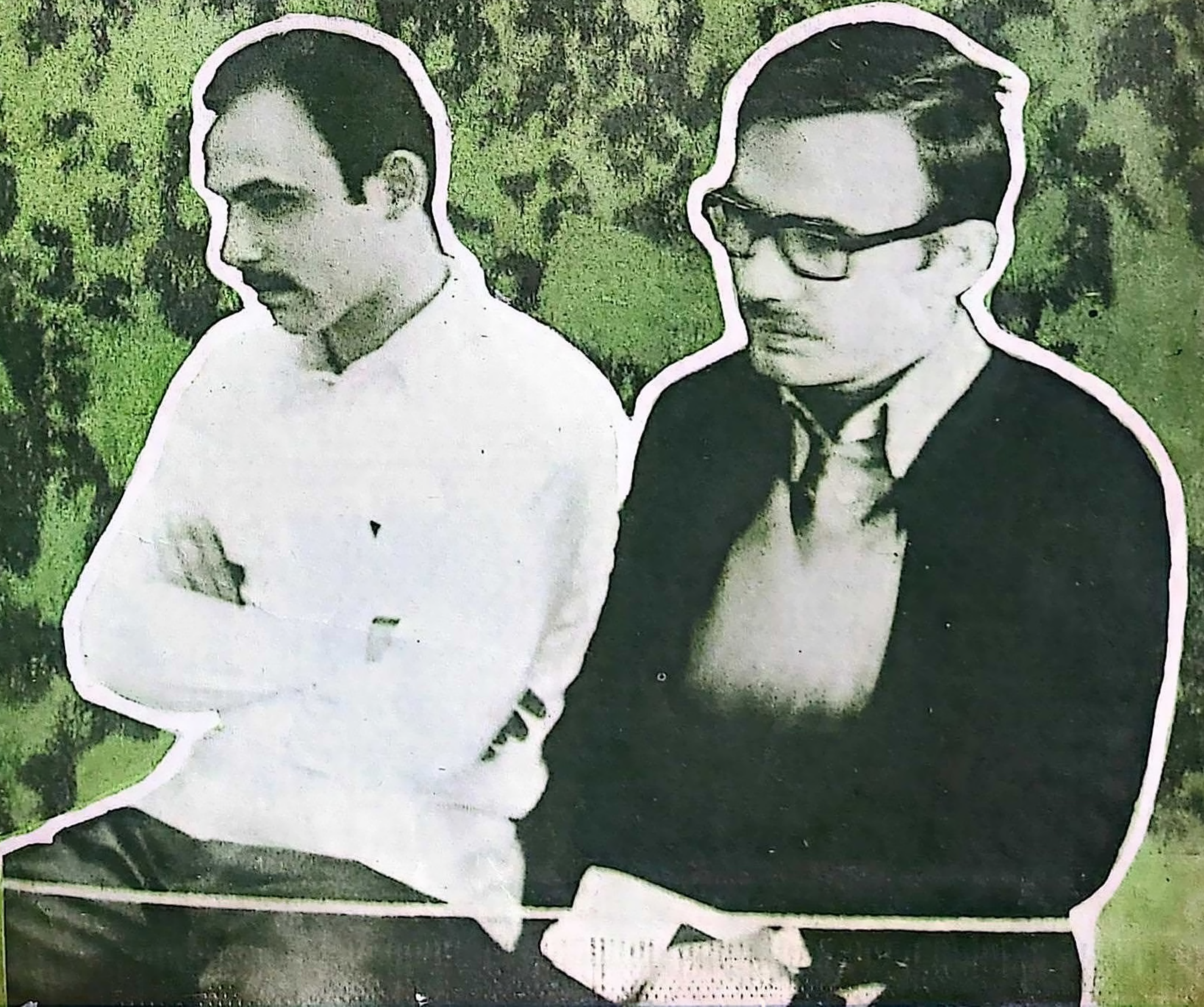
EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 6 / 1 MART / 1976 / 250 KURUŞ

BİZİ BİR PARÇA HAZİN VE DİMDİK BIRAKIP
GÖZYAŞLARIMIZ, GİTTİLER,
VE BUNDAN DOLAYI
BİZ UNUTTUK BAĞIŞLAMAYI...

VE ZAFER
ARTIK HİÇBİRŞEYİ AFFETMEYECEK KADAR
TIRNAKLA SÖKÜLÜP
KOPARILACAKTIR.

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dost Okurlar,

Ülkemizde faşizmin, yoğun baskısının tüm yurtseverler üzerindeki baskısından elbette "Devrimci Gençlik" te uzak kalamazdı. Geçtiğimiz günlerde, dergimiz üzerindede baskılar, satışını engelleme, kanunsuz olarak toplama ve dergimizi satan, dağıtan hatta satın alan tüm devrimci ve yurtseverler üzerine yönelmeye başladı. Örneğin Uşak'ta dergimizin dağıtımını yapan arkadaşlar, karakollara çekiliyor ve gözdağı veriliyor. Uşak'ta açıktan dergi satımını "suç" saymaya kadar götürmektedir "işgüzar" uşak polisi. Tüm bu baskılar elbetteki bizi yıldırmayacaktır.

Dergimizin 5. sayısının 8. sayfasında, İlerici Yapı-İş ve DİSK haberinde, 2. sütun 2. paragrafta bir cümle atlanması sözkonusudur: " Faşistler grev çadırını kurşunlarken, DİSK yöneticileri İlerici Yapı-İş Sendikasının aynı gün burjuva basınına bildiriyorlardı." cümlesi "Faşistler grev çadırını kurşunlarken DİSK yöneticileri İlerici Yapı-İş Sendikasının DİSK'ten çıkarıldığını aynı gün burjuva basınına bildiriyorlardı." şeklinde olacaktır, düzeltir özür dileriz.

Devrimci selamlar,

Not: Broşürlerimizin yayınlanma sırasında, gençlik örgütlerinin genel kurulları nedeniyle, bir değişiklik yapmış ve 4. broşür yerine 5.yi önce yayınlamıştık. 4. broşür bu nedenle yeni baskıya verildi, en kısa zamanda sizlere ulaştıracağız.

DEVRİMCİ GENÇLİK

BİZE GELEN MEKTUPLAR

BASIN BILDIRISI

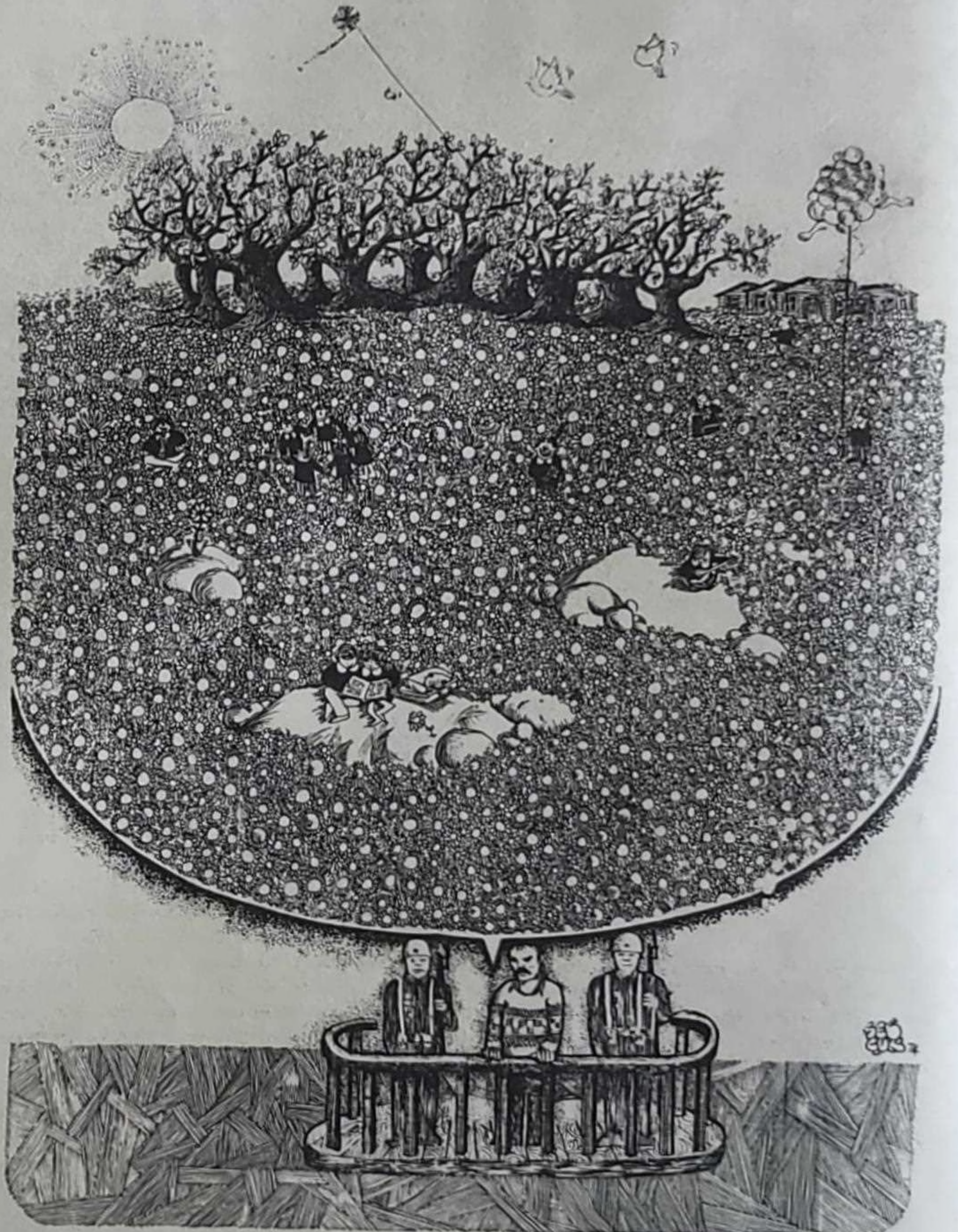
Elazığ Valiliği 19.1.1976 tarihinde, Elazığ Devrimci Kültür Derneğini (EDKD) ve Elazığ Yüksek Öğrenim Derneği'ni kapattı. Yöneticileri hakkında soruşturma açıldı. Olay üzerine EDKD Yönetim Kurulu kapatmayı kınayarak, Basına şu açıklamayı yaptı ;

"Kitlelerin, soyguncuların düzenine karşı yürüttükleri devrimci mücadelenin günden güne yükselmesinden korkan OLİGARŞİ ve onun yardakçıları, EMEKÇİ SINIFIN çıkarları doğrultusunda mücadele veren demokratik kuruluşlara baskısını günden güne arttırmakta, kapatmakta ve böylece örgütlü mücadeleyi bozacaklarını sanmaktadırlar. İşçi sınıfının ve ezilen halkın kanları üzerine kurdukları düzenlerini yine kanla, terörle sürdürmeye çalışmaktadırlar.

Derneğimizin kapatılması da bu saldırının bir parçasıdır.

Fakat bütün bu baskı, zulüm ve terörler hakımızın KURTULUŞA KADAR vereceği mücadeleyi engellemiyecektir.

Yönetim Kurulu Adına
Serafettin Özcan

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI **DEVRİMCİ GENÇLİK**
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI:
YURT İÇİ : Yıllık 50.-TL / 6 aylık 30.-TL
YURT DIŞI: Yıllık 75.-TL / 6 aylık 45.-TL
ABONE OLMAK İÇİN FARUK YOKSEL adına PTTye başvurarak POSTA ÇEKİ NO : 10096601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

DERGİNİN HAZIRLANMASI : ARP YAYINEVİ 173878

SAHİBİ: Melih PEKDEMİR
SORUMLU MÜDÜRÜ: Taner AKÇAM
ADRES: KUMRULAR SOKAK 4/10 YENİŞEHİR / ANKARA
Basıldığı Yer : Turkish Daily News Web Ofset Tesisleri
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI:
Hasan ÜRESİN-Kestelli Cad. Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

BAŞYAZI

"EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK" E YÖNELTİLEN BAZI ELEŞTİRİLER HAKKINDA...

Devrimci Gençlik dergisini işçi sınıfının devrimci bir partisinin olmadığı, sol hareketin örgütsüz ve darmadağınık olduğu bir dönemde çıkarmaya başladık. Devrimci hareketin dağınıklığı en geniş bir şekilde gençlik hareketi içine de yansımakta idi ve genel planda ki bir toparlanma ve devrimci bir birlik oluşturulma - dan gençlik hareketinin birliğinin sağlanmasıda esas olarak mümkün görülmüyordu. Ne varki gençlik hareketi en azgın faşist saldırıların eşiğinde ve tam da disiplinli bir örgütlenmeye ençok ihtiyaç olunduğu bir noktada idi.

Böyle bir ortamda devrimci gençlik eyleminin birliğini savunarak yayınlanmaya başlayan Devrimci Gençlik dergisi yürüttüğü mücadele anlayışıyla devrimci görev halkasını doğru kavrayabilmişmidir? Üzerimize düşen görevleri yerine getirebilmektemiyiz?

Bugüne kadar Devrimci Gençlik Dergisi'ne yöneltilen eleştirilerin ışığındaki bir değerlendirmeyle bu soruların karşılığını aramak bugün faydadan uzak bir çaba olmayacaktır.

Bugüne kadar bize çok çeşitli mihraklardan epey "eleştiri" yöneltildi. Devrimci Gençlik Dergisi'nin yayınlarındaki eksikliğe ve hatalara değinen, yürüttüğü devrimci uğraşı da daha başarılı olması için yapılan dost eleştiriler şüphesizki bizler için yapılan övgüler kadar ve belki onlardan da fazla bir değer taşımıştır.

Buna karşılık eleştirilerin içinde öyle bazıları da var ki bunları ideolojik mücadele ya da eleştiri kavramlarından herhangi birisi içinde değerlendirmek mümkün değil. Örneğin gençliğin demokratik mücadele platformu için önerdiğimiz gençliğin tek merkezi örgütü ve federasyon önerilerinden kalkınarak parti olarak gençlik federasyonunu önerdiğimiz (!) ekonomik-demokratik mücadeleyi stratejik temel mücadele biçimi olarak kabul ettiğimizi ileri sürenler oldu. Şüphesiz bu tür "eleştirileri" ileri sürenler içinde iyi niyetli olanlarda bulunabilir, ama buna rağmen bu tür "eleştiri"leri ciddiye almaya imkan yoktur. Yine aynı kategoriden olarak "gençliği temel aldığımız" iddiaları da gösterilebilir. Ancak bu son konuya bağıntılı olarak çok sayıda arkadaş tarafından *niçin derginin adının Devrimci Gençlik dergisi olduğu, neden sadece bir gençlik dergisi çıkarıldığı veya neden önce gençlik için bir dergi çıkartılmasına ihtiyaç duyulduğu*, soruları yöneltilmektedir. Bu nedenle sanırız ki konuya bu açıdan biraz daha açıklık kazandırmak gerekiyor.

TEMEL SİYASİ GÖREV VE DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ.

Hangi şartlarda mücadele veriyoruz? Herşeyden önce bu sorunun karşılığını doğru bir şekilde tesbit etmeliyiz. Zira bu sorunun karşılığıdır bizim siyasi görevlerimizi doğru kavrayabilmemizi sağlayacak olan şey.

Baştada kısaca belirtmeye çalıştığımız gibi hakim sınıfların içine düştükleri iktisadi ve siyasi kriz nedeniyle başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halka ve emekçi halktan yana tüm yurtseverlere karşı baskı ve terörü yoğunlaştırdıkları, her türlü faşist saldırı ve zorbalığın arttığı, faşizmin koyulaştığı buna karşılık emekçi halkın kurtuluşu uğrundaki mücadelenin alabildiğine örgütsüz ve darmadağınık olduğu, hakim sınıflar karşısında tüm emekçi halkın kurtuluşu mücadelesine öncülük edecek devrimci bir partinin olmadığı koşullarda yaşamaktayız. İçinde bulunduğumuz koşulların en özet ifadesi budur.

Uzun söze gerek olmadan açıktır ki bu koşullarda temel siyasi görev devrimci hareketin dağınıklığının giderilmesi, devrimci birliğin oluşturulması; işçi sınıfının iktidar mücadelesinin aracı olarak devrimci partinin yaratılmasıdır. Bu görev içinde bulunduğumuz somut tarihi koşullarda bütün diğer sorunların çözümü için çözülmesi zorunlu olan halkadır, diğer tüm sorunların esas çözümlerinin zorunlu ön koşulu, "olmazsa olmaz" şartıdır. Gençliğin mücadelesinin de, işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesininde, ülke çapındaki emekçi halkın anti-faşist mücadelesinin de doğru bir temele oturabilmesi bu siyasi görevin yerine getirilmesine bağlıdır, ve bu anlamda da bu görev bugün diğer tüm devrimci faaliyetlerin kendisine tabi olmak zorunda olduğu acil-temel siyasi görev halkasıdır.

Evet bugün "Birlik gerçekten büyük bir dava ve büyük bir şiar"dır. Ama bu görev nasıl yerine getirilecektir? Dağınıklık nasıl giderilecek, devrimci bir birlik nasıl oluşturulacak, siyasi birlik nasıl sağlanacaktır?

Hemen söylemeliyiz ki devrimcilerin birliğini sağlayacak olan şey herşeyden önce marksist-leninist bir teorik temel olabilir.

Bugün ülkemiz solu burjuva ideolojisinin etki ve kalıntılarından temizlenmiş değildir, aksine en geniş şekilde burjuva ideolojisinin etkisi altındadır. Bu etki ve kalıntıları temizlemeden, elli yıllık sağ-revizyonist eğilimler devrimci hareket saflarından atılmadan, marksizm-leninizmin evrensel tezlerinin ülkemizin somut şartlarına uygulanılması ile oluşturulacak teorik bir temel üzerinde yükselecek olan devrimci bir birliğe ulaşmak imkansızdır. Emekçi halkın kurtuluşu yolundaki birlik hemen sağlanacak bir iş değil, bu gün gibi ortada. Bu yüzden devrimciler bugün ikili bir görevle karşı karşıyadırlar. "Devrimciler temel siyasi görev doğrultusunda; devrimci hareketin dağınıklığını gidermek ve siyasi birliği sağlamak için ideoloji temelinde sistemli ve örgütlü bir mücadele sürdürürlerken diğer yanda yükselen kitle eylemleri içinde işçilerin-köylülerin ve konumuz olan gençliğin demokratik mücadelesindeki birliği sağlamak için mücadele etmelidirler. Bu ikili görev diyalektik bir bütün olarak ele alınmalıdır ve her tür mücadele içerisinde (her alandaki mücadelede) temel görev olan ideolojik ve siyasi birliğin sübjektif şartlarını oluşturmak esas amaç olmalıdır." (Devrimci Gençlik Dergisi, sayı 1.)

Başta da söylediğimiz gibi devrimci hareketin dağınıklığı gençlik hareketine yansıyordu ve devrimci gençlik hareketinin birliğinin esas olarak sağlanması birincinin çözümü ile mümkündü, yani genel planda bir birlik oluşturulmadan devrimci gençlik hareketinin birliğini sağlamak esas olarak mümkün değildi. Ama devrimci hareketin birliğinin sağlanılması devrimci hareketin gösterdiği yapısal özellik nedeniyle bir bakıma gençlik hareketi içindeki birliğin nisbi anlamda sağlanılmasından da bağımsız bir şey değildi. Bu ikisi, diyalektik bir ilişki içindeydiler. Üstelik faşist saldırıların azgınlaşacağı bir döneme girmekteydik ve devrimci gençlik hareketinin nisbi anlamda da olsa belirli ölçüler içinde de olsa dağınıklığını gidermek oldukça büyük bir önem taşıyordu.

Devrimci Gençlik Dergisi'ni bu ikili görev bütünlüğünü göz önünde bulundurarak çıkarmaya başladık.

Devrimci Gençlik Eyleminin birliği şiarını ileri sürerken, bunun temel siyasi görev doğrultusunda bir gelişmeyi ve o yolda atılmış bir adımı ifade ettiği düşünce sindeydik. Bu nedenlerle bir yönüyle şüphesiz ki bir gençlik dergisi olma özelliğini taşıyan bu dergide ele aldığımız konular sadece gençlik meseleleri olmaktan çok öteye devrimci hareketin genel sorunlarına ilişkin konular oldu. Kabul edileceği gibi böyle de olmak zorunda idi ve hemen belirtmeliyiz ki bundan sonraki mücadelemiz de bu doğrultuda olacaktır. Bu gençlik içindeki görevlerimizin temel siyasi göreve tabi olmasının zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu temel düşünceler doğrultusunda verilen mücadele başarılı olmuştur. Gençlik hareketi içindeki yanlış ve oportünist düşünceler etkisiz hale getirilmiştir. Ankara, İstanbul gibi devrimci gençlik hareketi'nin yoğun olduğu yerlerde her türden oportünist akım ideolojik ve örgütsel alanlarda yenilgiye uğratılmıştır. Gençlik hareketinin birliği yolunda önemli mesafeler katedilmiştir.

Sonuç olarak bu açılardan (Gençlik Dergisi olmak v.s) bize yöneltilen eleştirilerin haklı olmadığı inancındayız.

Ancak *DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ* mücadelenin bütünlüğü içinde tarihi bir noktayı teşkil etmektedir. *DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ* de nihayet dar kapsamlı bir faaliyeti ifade etmektedir ve bir anlamda sınırlı bir alana inhisar etmektedir. Şüphesiz ki bu durumun yarattığı boşluk *DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ* dışındaki mücadelenin en geniş alanlarını kapsayacak olan bir çalışma ile doldurulmak ihtiyacı bu gün ortadadır.

MADDİ BİR ŞEYİ «NEFES» KUVVETİYLE ORTADAN KALDIRMAYA ÇALIŞANLAR...

DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ ve onun siyasi çizgisi hakkında bunlar dışında yöneltilen "eleştiriler arasında ülkemizin kaşarlanmış revizyonist akımları tarafından ileri sürülenler ise daha ziyade eğlenceli konular!

Bu kendilerini işçi sınıfı partisi olarak kabul etmeyen herkesi partiye karşı olmak (!) la suçlayan sözde sol partilerin suçlamalarını sadece bir anmakla yetinelim: TİP'in sözcüsü Yürüyüş dergisi faşizme karşı mücadele konusundaki görüşlerimiz sırasında söylediğimiz "Maddi bir şey ancak bir başka maddi şeyle ortadan kaldırılabilir" sözleri üzerine inciler döktürmüş. Bu sözlerin "siyasetin önemini küçültmek için" söylendiğini ileri sürüyor, siyaseti laftan ibaret bir şey sanan bu kaşarlanmış oportünistler. Pratikte de zaten "lafla peynir gemisi yürütmeye uğraşıyorlar." Ama bakarsınız Bay Y. Küçük burjuvaziyi faşist olmamaları için iknâ eder "maddi bir şeyi maddi olmayan bir şeyle" ortadan kaldırmanın bir örneğini verir, "nefes kuvvetlerinin" kerametine bizi de inandırır (!)

PDA OPORTÜNİZMİNİ BUKADAR UMUTLANDIRAN ŞEY NE !

Bir diğer laf şampiyonu da şu sıra tüm kuvvetlerini Sovyet sınırına yığmakla uğraşan Halkın Sesi. Onca işin arasında(!) *DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ* ne saldırmaktan geri durmuyorlar. Bu gruptan bir dergi son sayılarından birinde dergimizden alıntılar yaparak *DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ* ne çamur atmaya devam ediyor. İddiaları da şu:Bizim yazdıklarımızla yaptıklarımız birbirini tutmuyormuş. Faşizme karşı aktif mücadeleyi önerir, provokasyon mantığına karşı çıkarken pratikte başka türlü davranıyormuşuz. Galiba bu küçük burjuva oportünistleri dergilerinde yazıp durdukları hayali suçlama ve yalanlara kendilerini inandırabilmişler (!)

Ama bir şeyi doğru söylüyorlar. Gerçekten lafa değil işe bakmak lazım ve bu doğru ilkeyi devrimci gençlik kavramıştır. Zaten bu yüzden; PDA cı laf ebelerinin şarlatanlıklarına değil yaptıklarına baktığı, yakın geçmişimizin deneyini doğru olarak gözleyebildiği içindir ki Devrimci Gençlik Hareketi içinde tasfiye olmuşlardır. Yoksa 12 Mart faşizminin güç mücadele anlarında teslim olan laf ebelerini halk savaşçısı, savaşta canlarını veren devrimcilerin ise "üçüncü dünya savaşı çıkmasın diye halk savaşına karşı çıkan revizyonistler" olduğu mavalına inanacak devrimci bulabilirlerdi belki.

Bir nokta daha var. Devrimci Gençlik Hareketi içinde tamamen tasfiye olan PDA cılar AYÖD, İYÖD ve diğer Y.Ö. derneği seçimlerinde ezici bir çoğunluk kazanmasına rağmen *DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN* dağıldığı - çöktüğü çığlıklarını atıp duruyorlar. Eğer bu sevinç çığlıklarının sebebi 1971 yenilgisinin yarattığı ortamın revizyonizmin gelişmesine müsait bir zemin olması nedeniyle devrimci hareketin saflarında meydana gelen sağa kaymalar ve bu cümleden olarak da bazılarının PDA nın kuyruğuna takılması ise söyleyelimki bu sevinç çığlıkları boşunadır. Yok eğer bu sevinç çığlıklarını attıran şey devrimci hareketin önderlerinin 12 mart faşizminin kurşunlarıyla yok olmasıya yine aynı. Çünkü Devrimciler faşizmin saldırılarına ve devrimci hareket saflarındaki döneklik lere ve oportünistliklere rağmen emekçi halkın kurtuluşu mücadelesini sürdüreceklerdir ve bir devrimci hareket ancak bunlara rağmen başarıya ulaşabilir.

DEVRİMCİ GENÇLİK

faşizm kan dökmeye devam ediyor.

AYÖD BAŞKANI MELİH PEKDEMİR POLİSLER TARAFINDAN LİNÇ EDİLMEK İSTENDİ.

3 Ocak 1976 günü ODTÜ otobüslerine faşistlerin düzenledikleri kanlı saldırı sonucu yaralanan Semih Erbek kardeşimiz 11 Şubat 1976 günü aramızdan ayrıldı. Bu oligarşinin katlettiği ne ilk devrimciydi ne de sonuncusu olacaktır.

Ertesi gün ölen arkadaşlarının cenazesini almak üzere 1000 e yakın devrimci Ankara Tıp Fakültesinde toplandı. Daha sonra Semih Erbek'in babası kısa bir konuşma yapmış ve faşizmi lanetlemiştir. Bu sırada polisin cenaze arabasını kaçırmaya çalıştığı görülmüştür. Bunun üzerine Semih'in ailesi ve orada bulunanlar cenaze arabasının peşinden gitmeye çalışmışlardır.
İşte bu anda polis cenaze arabasının peşinden gidenlere yaylım ateş açmıştır. Kaçışanların üzerine panzer süren ve öldürmek kastıyla ateş eden polisin hangi "görev" anlayışıyla bunu yaptığını anlamak zor değildir. Onlar tıpkı Ankara Maltepe'de, Malatya'da olduğu gibi efendilerinden mükafat almak istiyorlar.
Cenaze töreninin yapılmaması için Semih Erbek'in babasına baskı yapan polisin "tören olursa olay çıkar, birkaç kişi daha ölür, eğer tören olmazsa biz olay çıkartmayız ve saldırmayız" diyerek, tören yapılmazsa saldırmayacağına dair söz vermesi, fakat daha sonra verdiği söze rağmen saldırması üzerine Semih Erbek'in babasının "hani söz vermiştiniz, saldırmayacaktınız" diye bağırması, polisin cenaze törenlerinde ne tür bir pazarlığa girdiğini gösteren bir olaydır. Ama Semih'in babasının bağırmaları, polis kurşunları ve panzer sesleri arasında kaybolup gitmiştir.
Açılan ateş sonucu ODTÜ öğrencileri Gülay Özdemir ve Cumhur Özdemir ağır yaralanmışlardır. (Bu arkadaşlarımızın sağlık durumları şu anda iyidir) Polisin iğrenç ve vahşice saldırısı bu

POLİS SEMİH ERBEK ARKADAŞIMIZIN CENAZE TÖRENİNE KATILANLARA YAYLIM ATEŞİ AÇTI ...

kadarla da bitmemiştir. Öğrenciler üzerine öldürmek kasdıyla yaylım ateş açan polisler daha sonra, AYÖD (ANKARA YÜKSEK ÖĞRENİM DERNEĞİ) Başkanı Melih Pekdemir'e özel olarak saldırmışlardır. Kalabalık arasından tanıyarak yakaladıkları AYÖD Başkanına, işkence yapmışlar, demir çubuklarlar, joplarla, tekmelerle döverek ağır yaralanmasına yol açmışlardır. Evet (!) Melih Pekdemir olaylar sırasında yaralanmamış, bizzat polisler tarafından işkence edilerek öldürülmek istenmiştir. Arkadaşımızın bayılması üzerine "öldü", "bayıldı" diyerek bırakmışlar, arkadaşlarımızın Melih Pekdemir'i ellerinden alarak hastaneye taşımalarına "lütfen" ses çıkartmamışlardır.

Bu ülkemizdeki demokrasinin ne menem bir demokrasi olduğunu, güvenlik kuvveti olan polisin neyin kuvveti olduğunu ve nasıl güvensizlik kuvveti haline dönüştünü gösteren ibret verici bir olaydır.
Meşru bir derneği kapatabilmek için, dernek başkanını yakalayıp halkın gözleri önünde linç etmeye çalışıyorlar, öldüresiye dövüyorlar. Kitle katliamına girişiyorlar, yüzlerce kişinin üzerine yaylım ateş açıyorlar ve daha sonra "çıkan olaylarda" yaralananların var olduğunu söylüyorlar. Oysa çıkan olaylar yoktur, çıkan olaylarda yaralananlar da yoktur. Açıkca kitle katliamı vardır ortada ve bu katliamdan tesadüf eseri canlarını kurtaranlar....
Hastanede gördüğü tedavi sonucu hayati tehlikeyi atlatan Melih Pekdemir daha sonra taburcu edilmiş, bu ise polis tarafından basına "hastaneden kaçtı" diye aktarılmıştır. Olaylar sırasında arkadaşımızın cebindeki derneğe ait 4.000 lira paraya polisler tarafından el konulması daha doğrusu, paranın nereye gittiğinin "bilinmemesi" dikkati çeken bir diğer noktadır.
Olaylar burada da bitmemiştir. Çeşitli illerden Bursa'ya cenaze törenine katılmaya giden devrimci arkadaşlarımız engellenmiş, Bursa'ya sokulmamışlardır. Bu arkadaşlarımızı çeviren polis hiçbir gerekçe göstermeden Emniyet'e götürerek birer suçlu gibi parmak izlerini almış, resimlerini çekmiştir. Bu polisin bütün yurt çapında uyguladığı baskı ve terörün en açık bir örneğidir.

İzmir İTBF'de direniş...

- GERİCİ YÖNETİM, MAL VE CAN GÜVENLİĞİ KALMADI GEREKÇESİYLE FAKÜLTEYİ KAPATTI.
- POLİS FAKÜLTEDEN ÇIKMALIDIR.

İzmir İktisadi Ticari Bilimler Fakültesi öğrencilerinin 7 Ocak 1976 günü başlattığı boykot, tüm engelleme ve baskılara rağmen devam ediyor. Bu konuda bir bildiri yayınlayan İTBF Öğrenci Derneği gelişmeleri şöyle anlatmaktadır.

"İlk gününden itibaren sıkılı bir yumruk gibi başladığımız haklı boykotumuz aynı şekilde başarıyla devam etmektedir. Boykot süresince idareyle tüm görüşmelerimiz sonuçsuz kalmış haklı isteklerimizden hiçbirisine çözüm getirilmemiş, aksine bize boykotu kaldırmamız söylenmiştir. Bizim boykotu başarıyla sürdürmemizden tedirgin olmaya başlamışlar, bunu kırmak için her türlü çareye baş vurmuşlardır. Haklı isteklerimiz doğrultusunda 4000 kişilik mevcudu olan okulumuzun tüm öğrencileri birlik içinde sınavlara girmemiştir. Bunun arkasından idareciler okulda mal ve can güvenliği yoktur diyerek okulu bir hafta süreyle kapatmışlardır. Okul tekrar açıldığında yine o kararlı mücadeleyle karşılaşılınca bir hafta daha kapatılmıştır. Burada oynanan oyun gayet açıktır, tüm öğrencilerin boykota sahip çıktıklarını hepsinin kararlı bir şekilde boykotu sürdürdüğünü görmüşler, bu yapıyı bozmaya, imtihana girecek tek tek kişi aramaya başlamışlar fakat haklı mücadelemiz karşısında bu emellerini gerçekleştirememişlerdir. Fakülte yönetim kurulunun haklı isteklerimize karşı tavır içinde olduklarını görüyoruz. Sorunlarımızdan biri olan yabancı dilin seçimlik olması ve bunu seçen arkadaşların iyi bir eğitim görmesini istememiz dahi bir çözüme ulaşmamıştır. Çünkü bu durumda belirli kişilerin çıkarları zedelenecektir. Eğitim ve öğretim kurumlarını bu kişiler çiftlik, kazanç kurumları şekline getirmişlerdir. Böyle olmasaydı bu haklı isteğimiz Ege Üniversitesi Senatosu'nun alacağı kararla yürürlüğe geçebilirdi.
Okul idaresi ve Ege Üniversitesi Senatosu sorunlarımızı çözümleyecekleri yerde boykotu kırmayı amaçlamışlar ve okula polisi sokmakla tam bir ihanet içinde olduklarını kanıtlamışlardır. Polisin okula girmesi demokratik-özerk üniversite kavramı ile çelişmekte, jopla eğitim yapılmak istenmektedir. Normal okula gelen öğrenciler sınavlara girenleri engelliyor gerekçesi gösterilerek okula dahi yaklaştırılmamakta ve 70 arkadaşımız tutuklanarak gözaltına alınmış bulunmaktadır. Bu durumda idare ve polis işbirliği her ne pahasına olursa olsun haklı boykotumuzu kırmak istemektedir. Her gün dışarıdan getirilen okulla ilişkileri olmayan, kitlelerden tecrit olmuş, kendilerine komando süsü veren faşist zorbaları kimlik kontrolu yapılmadan sınav salonuna girmekte, kağıtlara kimlik yazmadan aynı anda sınav salonunu terketmektedirler. Burada oynanmak istenen oyun açıkça ortadadır. Sınavlara girenlerin sayısının kabarık olduğu görünümünü vermek ve arkadaşların kafaları bulandırılarak sınavlara çekilmeye çalışılmaktadır. Bu oyunlar bir sonuç vermemiş 5-10 faşist bozuntusu ve birkaç sivil polis dışında imtihana giren olmadı. Bu başarılı mücadelemizi haklarımızı alıncaya kadar sürdürmeye kararlıyız. Polisin okulu işgal etmesini protesto ediyor, okuldan çekilmesini istiyoruz.

İZMİR'DE "FAŞİZMİ LANETLEME" MİTİNGİ YAPILDI.

Eğitimin faşistleştirilmesine karşı mücadele...

ÖĞRETMEN OKULLARI VE EĞİTİM ENSTİTÜLERİNDEKİ OYUNLAR.

Ülkemizde sömürge tipi bir faşizmin var olduğunu söylüyoruz. Bu tip bir yönetimin en belirgin özelliklerinden birisi de içinde "nisbi demokrasi" öğesini taşımasıdır. Oligarşinin kendi iç çatışmalarının, orta sınıflarla olan ilişkilerinin ve devrimci hareketin gelişim düzeyinin çeşitli dönemlerde gösterdiği bu değişiklikler nisbi demokrasi öğesinin artmasına veya azalmasına yol açmaktadır.

Orta sınıflarla oligarşi arasında ve oligarşinin kendi arasında geçici dengelerin kurulduğu dönemlerde demokrasi unsuru belirli bir işlerlik kazanmıştır. (özellikle 60 sonrası) Elbetteki kurumsal olarak faşizmin sömürülen sınıflar üzerine baskısı yine gündemdedir. Bu dengenin bozulduğu dönemlerde ve oligarşinin kendi iç çatışmalarının arttığı, devrimci hareketin yükseldiği dönemlerde ise açık faşizm eğilimleri hız kazanmış ve demokrasi öğesi oldukça zayıflamıştır.

Oligarşinin yapısal olarak zayıflığı, işçi sınıfının ve halk yığınlarının ekonomik-demokratik mücadelesi karşısındaki güçsüzlüğü ve en ufak bir ödün verecek güçte olamayışı onu daima açık faşizm tercihine itmektedir. Uzun vadeli bu programını gerçekleştirmede kitle tabanı yaratmak oligarşi için çok önemli bir sorundur. Aşağıdan yukarıya kitle tabanı yaratma imkanları arıyan ve bu yönde politika güden oligarşi devlet kurumlarının tümünü faşist kurumlar haline getirmeye çalışmaktadır. Pratikte bu iki girişim somut olarak kendisini öğretmen okullarına yansıtmaktadır.

İlk Öğretmen okulları üzerine oynanan oyunlar bu bütün içerisinde değerlendirilmelidir. Öğretmen okullarına el atan oligarşi hem kendisine bir kitle tabanı yaratmayı hemde eğitim kurumlarını faşistleştirmeyi amaçlamaktadır. Öğretmen okullarında olagelenler hep bu çabanın ürünüdür.

Tarihi gelişim içerisinde siyasi iktidarların Öğretmen okullarında yürüttükleri politikaya kısa bir göz atalım. Gelişimi içerisinde yürütülen politikada belli bir devreye kadar bir dizi tutarsızlık ve kararsız politika gözlemek mümkündür.

Öğretmen okullarında 1930'lardan önce yazılmış ders kitapları okutulmakta ve öte yandan son derece ilkel, "çağ dışı" diyebileceğimiz, yönetmeliklerle durum idare edilmeye çalışılmaktadır. Böylece öğretmen okulları tam bir keyfiliğe terkediliyordu. Bu haliyle öğretmen okulları her türlü gerici saldırıya açıktı. Nitekim gerek köy enstitülerinde gerekse öğretmen okulları üzerinden gerici saldırılar hiç bir zaman eksik olmadı. Faşizmin açık yüzünü gösterdiği dönemlerde öğretmen okulları ağır darbeler yemiş (örneğin köy enstitüleri kapatılıp 6 yıllık öğretmen okulu yapılmış) ve allak bullak edilmiş. Her döneme göre yeni politikalar tesbit edilmiş ve uygulanmış. Bütün bu kararsızlıklar arasında demokrasi öğesinin işlerlik kazandığı dönemlerde demokratik düşünceler gelişebilme ortamı bulabilmiş, tartışma tabanlarını yaratmıştır. Bu nedenle de öğretmen okulları nitel anlamda sıçramalara uğramış, öğrencileri arasından çok iyi unsurlar çıkartabilmiştir. Ve son yıllara kadar güçlü demokratik mevziler olagelmiştir öğretmen okulları.

Ancak oligarşinin Öğretmen Okulları üzerinde uyguladığı görünürdeki "kararsız" politika 1970'lerde sınıflar arası dengenin süratle değişimine bağlı olarak değişmiş, yerine çok uzun süredir alttan alta yürütülen uzun vadeli programı gündeme gelmiştir. Açıklamaya çalışacağımız bu program, bize Öğretmen Okullarında oynanan oyunçok rahat şekilde açıklayacaktır.

1970'LER VE OLİGARŞİNİN PROĞRAMI.

Oligarşik diktatörlük, okulları faşizmin birer kurumu haline getirmeyi bunlardaki her zaman gelişme ortamı bulabilen demokratikdüşünceyi boğmayı çok önceden hesaplıyordu. Öğretmen Okulları bu planın ilk basamağını oluşturmaktadır. Bunun için ilk önce Öğretmen Okullarına öğretmen yetiştiren bir okul kurulmalı, faşist ideolojiyle donatılan kişiler yetiştirilmeli ve bunlar öğretmen olarak okullara tayin edilmelidir. Bu okullara da liselerden sözlü sınavlarla "seçme" öğrenciler alınacaktı. Sabır isteyen bu uzun vadeli planın uygulanmasına 1958-59 yıllarında başlandı. Planın kuramcılarından olan Adnan Ötüken tam sonuçlarını göremeden 3 yıl önce öldü. Nihat Sami Banarlı da öyle. Cahit Okurer, Ahmet Kabaklı, Şadiye Okurer, Nihat Akay (Bu şahıs şu anda müsteşardır ve Milli Eğitim Bakanlığında faşist eğitimin baş tezgahtarı durumundadır) diğer kuramcılar ve planın uygulayıcıları. Planın pratikte gelişimini kısaca özetleyelim. Plana uygun bir okul vardı: Eski adı Yüksek Muallim Mektebi olan İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu plana uygun olarak ele alınacaktı. Ancak yeterli değildi. 1959 yılında Ankara Yüksek Öğretmen Okulu, çok sonraları da İzmir (Bornova) Yüksek Öğretmen Okulu kuruldu. 1964 yılına kadar ağır aksak yürüyen plan bundan sonra hızlandırıldı. Yukarda isimlerini saydığımız kişilerin yanısıra faşist ideolojiyi öğretecek birçok kişi bu okullara yerleştirildi. Demogojik anti-komünizm propagandası, soyut milliyetçilik, turancılık hızla yürütülüyordu. Derslerde çok kereler sosyalizm aleyhine iftira atmak (örneğin sosyalizmde aile yoktur, ahlak yoktur...) alışkanlık haline getirilmişti. Bunlarla yetinilmemiş öğrenciler arasına mezhep nifakları atılmış, bölgesel ayrılıklar yaratılmış ve bütün bunların üzerine faşizmin siyasi ideolojik inşası yapılmıştır.

Elbetteki planın tümüyle başarılması mümkün değildi. Nitekim Yüksek Öğretmen Okullarından çok iyi unsurlar da çıkmıştır. Bağımsızlık mücadelesinin ön saflarında kavga veren devrimci yurtsever unsurlar da çıkartmıştır. Buna karşıda tedbir alındı hemen: Birinci tedbir Öğretmen Okullarına "solcu militanlar gönderilmeyecek", bu konuda MİT raporları "tayinlerde esas alınacak" İkinci tedbir Yüksek Öğretmen Okullarına alınan öğrenciler sözlü sınavlardan "süzülerek" özellikle sorulara verdikleri cevaplara göre seçilerek alınacaktı. Üçüncü tedbir çeşitli yöntemlerle "solcu militanlar tasfiye edilecek". Bu üçlü tedbir 1969'dan itibaren uygulanmaya başlandı. Bunlardan üçüncüsüne özellikle değineceğiz. Tedbirin ilk gerçekleşmesi 1970'de İstanbul Y.Ö. Okulunda olmuştur. Gece gündüz yürütülen polis-faşist baskınları, pusuları, HüseyinAslantaş'ın öldürülmesi, tekrar baskınlar, tutuklamalar, yaralanmalar... Artık dayanamayan yurtsever öğrenciler okulu terketmek zorunda kalmışlar ve plan gerçekleşmiştir. Aynı yöntem Ankara'da da uygulanıyor. 1969 da 1970 baharı ve kışında 400 kişiyle dışardan ve içerden yapılan baskınlar, tutuklamalar, yaralamalar, polisin sindirme çalışmaları... Ancak plan sökmüyor. Devrimci gençler direniyor, demokratik mevzileri faşistlere terketmiyorlar. Bu durum 12 Mart'tan sonra da devam ediyor. Soruşturmalar, tutuklamalar, faşizmin genel olarak yarattığı kanlı terörün sonucu hakim olan sindirme havasının varlığı, faşistlerin tek tek sindirme hareketleri, yurtseverlerin genel olarak aldıkları ağır darbelerin varlığı... Ama tüm bunlar yine yıldırmıyor devrimci gençlerin direnişlerini, kararlı mücadelelerini. İşin bu noktasında bütün yurtseverlere söyleyecek birkaç sözümüz var. Bugün Öğretmen Okullarında hemen hemen aynı yöntemler uygulanmaya devam ediyor. Yukarda anlattığımız devrimci arkadaşlarımızın mücadele anlayışları bugünkü mücadelemizde örnek alınmalıdır. Gerçi bu arkadaşlar da okulu terketmek zorunda kaldılar sonunda. Yurtseverleri tasfiye etmek için çeşitli yolları deniyen, açık kapı bulamayan oligarşi okulu kapatacağı şaiasını yayıyor, bir taraftan da burslu ayrılma hakkını çıkartıyordu. Oyunu kavrayamayan, ya da başka çare göremeyen yurtseverler okulu terketmek zorunda kaldılar. Böylece plan Ankara'da da başarıya ulaşmıştı. Okula tek yurtsever alınmamaktadır artık... İzmir'de de aynı durum gerçekleşti... Gelişim içinde anlattığımız bu planın sonuçları ve etkileri neler olmuştur: Yüksek Öğretmen Okulları mezunları yayıldıkları Öğretmen Okullarında faşizmin demogojik propagandasına giriştiler. Çoğu yönetime getirildi. Ceza yönetmelikleri giyotin gibi işletilmeye başlandı. Sürgünler, sindirme amacındaki cezalar yoğunlaştı. 12 Mart açık faşizminin yarattığı ortamda önder durumdaki devrimci unsurların tutuklanmaları ve atılmaları yürütülürken bir yandan da faşist köpeklerin yetiştirilmesine hız verildi. Açık faşizm yerini "nisbi demokrasi" ortamı dediğimiz kurumsal faşizme bırakınca olaylar süratle gelişti, devrimcilerin bu okullardaki mücadeleleri tekrar yeni boyutlar kazandı.

Elimizde Öğretmen Okullarından, yurtsever arkadaşlar tarafından gönderilen okul şeyle rapor, bildiri, yazı, v.s. var. Olaylar hep aynı yöntemlerle geliştiriliyor. Aralarında büyük benzerlikler var. Tıpkı elektronik beyin muntazamlığı var. Elimizdeki raporlardan çıkarttığımız,bütün okullardaki olaylar dizisinin tıpkı bir elektronik beyin tarafından yönetiliyormuşcasına benzerliğidir. Peki böyle bir şeyi MHP ve Ülkü Ocakları gibi faşist örgütler mi gerçekleştiriyor? Hayır, kesinlikle hayır. Onların, tasmalı köpeklerinin boyunu çok çok aşan bir olaydır bu. Onlar sadece verilen emirleri yerine getiren basit memurlardan öte bir şey değildirler. Bütün olaylarda şu aynı gelişmeyi gözlemek mümkündür:

Yukardanemirle harekete geçen faşistler, Öğretmen Okullarında yurtsever öğrencileri sindirme hareketine başlıyorlar. Tek tek dövmeler, yaralamalar, yatakhane baskınları, pusular, tabancalı bıçaklı saldırılar... Olayları kavrayamayan ve genel olarak örgütsüz olan yurtsever öğrenciler zaman zaman saldırganları ellerindeki tabanca bıçak gibi silahlarıyla birlikte yakalayıp savcıya, polise, ya da idareye teslim ediyorlar. Elbette hiçbir şey değişmiyor. Faşistler serbest bırakılıyor saldırılar artıyor.

Önceleri 4 yıla çıkarılan Öğretmen Okulları tekrar 3 yıla indiriliyor. Normal Lise haline dönüştürülen okullarda öğretmen yetiştirilmiyor artık; öğretmen olma hakları ellerinden alınıyor. Ne yapacaklarını iyice şaşıran öğrenciler tepki gösteriyor, direniyorlar. Disiplin kurulları tekrar çalışmaya başlıyor. Atılmalar, sürgünler, cezalar, falakalar, tutuklamalar, polis terörü, faşist terörü... Örneğin Bolu İlköğretmen Lisesinden 200 öğrenciye sürgün, 400 öğrenciye atılma cezasının verilmesi... Ve bu iş bir gecede yapılıyor. Öğrenciler sokağa (kış ortasında parasız pulsuz) atılıyorlar. Hak arayamıyorlar, başvurdukları yerlerden kovuluyorlar. Sokak ortasında ne yapacaklarını bilemiyen öğrencilere bir yandanda polis baskısı uygulanıyor. Çaresiz herbiri memleketine gidiyor.

Akşehir Öğretmen Okulunda da öyle. Can güvenliğinin sağlanmasını isteyen 50 öğrenci bir gecede atılıyor.

Aydın Ortaklar'da direniş nedeniyle 19 öğrenci atılıyor. Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Sivas'ta, Gönen'de, Mimar Sinan'da , Ankara'daki İlköğretmen Lisesinde,eğer saymak gerekirse 80 i aşan İlköğretmen Lisesinin hemen hemen hepsinde aynı şeyler gerçekleştiriliyor. Ve hepsinde, temsillerde, gecelerde, derslerde faşizmin demogojik propagandası yürütülüyor, demogojik soyut milliyetcilik, mezhep ayrılıkları, bölge ayrılıkları, ırk şovenizmi, ileri ci herşeyin karalanması... Bütün bunları kanıtlayan çok sayıda olay var. Teker teker hepsini anlatmak mümkün değil. Önemli olan meselenin, olayların özünü kavramaktır. Ne yapılmak isteniyor bunu kavramaktır. Buna göre de yurtseverler ne yapmalıdır, tesbitini yapmaktır.

Bütün olaylar ve gelişmeler bize şunu gösteriyor: EĞİTİM KURUMLARI,FAŞİST YETİŞTİREN YUVALAR HALİNE GETİRİLMEK İSTENİYOR VE BÖYLECE FAŞİM KENDİSİNE ZORA DAYALI BİR KİTLE TABANI YARATMAYA ÇALIŞIYOR.

Oligarşik dikta faşizmin özünde var olan zora dayanarak baskı ve sindirme yöntemlerini kullanarak demokratik mevzileri çökertmek istiyor. Bütün ülkeyi dikensiz gül bahçesine çevirmek istiyorlar. Böylece sömürülerini çok rahat yürütecekleri inanıyorlar.

Bu operasyonu gerçekleştirmek için eğitimi faşistleştirme, faşist demogojilerini yayarak ve köpekler vasıtasıyla demokratik mevzileri çökertmek için uğraşıyorlar. Öğretmen Okulları operasyonun ilk basamağıdır.

YURTSEVERLER DEMOKRATİK MEVZİLERİ FAŞİZME KAPTIRMAYALIM.

Öğretmen Liseleri faşizme ve emperyalizme karşı verdiğimiz bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm kavgamızın çok önemli mevzileridirler. Bu mevzilerde sonuna değin direnelim. Giderek demokratik mevzilerimizi güçlendirelim. Eğitim kurumlarının faşistleştirilmelerine karşı çıkalım. Fakat bu direncin faşizme karşı mücadelenin mutlaka örgütlü olması gerektiğini unutmayalım. Günümüzdeki yenilgiler, geri çekilmeler örgütsüzlüğümüzün ürünüdür. Faşizme karşı aktif kitle mücadelelerini örgütleyelim.

Ve yine elbette ki faşizme karşı mücadele karmaşık görevler bütünüdür. Bu görevi yurtseverler ihmal etmemek zorundadırlar.

Devamı 8. sayfada.

Şimdi bu genel girişten sonra konu, sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki gelişme ve yönetim biçimlerinin somutuyla kısaca incelemeye geldi. Gelişmiş ülkeler için sömürge ülkelerle girilen ilişkilerde temel kriter bu ülkelerde, kendi mallarının alabildiğine pazarlanabilmesi, rekabet edebilecek olanların çökertilebilmesi, hammadde kaynaklarının alabildiğine sömürülmesidir. Yani bu sömürge ülkelerden kârı azami düzeyde tutabilecek şekilde yararlanmaktır. Bu yararlanma gelişmiş ülkenin üretici güçlerinin gelişim seviyesine uygun olarak sömürge ülkeyle ilişkiye girmekte ve bu gelişmeye uygun düşecek oranda, kapitalizmin gelişmesine (kendi kârlılığını arttırdığı ölçüde) imkan tanımaktadır. Emperyalizmin I. ve 2. Bunalım dönemlerinde sömürge ülkelerle ilişkiler incelendiği (ki bu günde bu üç noktadan dolayı ilişkisini sürdürmektedir) ve çözüm yolları olarak şunları bulduğu gözlenebilir. Emperyalizm:

I) Dünya pazarlarında kârlı olarak satılabilen hammadde kaynaklarının varlığından (sömürge ülkelerdeki hammadde değerlerinin altında fiyatlarla alınmaktadır.),
2) Sermaye ihracının sağlanması, (sermayeye dönüştürülen kârlar için gerekli yatırım alanlarının bulunabilmesi için.),
3) Mamul madde pazarlarının varlığından, (üretilen malları tekel fiyatıyla satabilmesi için.) sömürge ülkelerle ilişkiye girer.

Bu ilişkilerin rahat olarak sürdürebilmesi, yani kârın geniş düzeyde tutulabilmesi için, emperyalizmin ikili girişiminden bahsetmek gerekir: Biri yapıcı, diğeri yıkıcı etkisi. Kendi gelişimine engel olan alanları yıkmak (özellikle o ülkede kendi iç dinamizmi ile gelişen, filizlenen kapitalizmin unsurlarını)ve sömürüsünü hızlandırabileceği alanlarda ise kapitalist gelişmeye müsade etmek. Belirli farklılıklar göstermesine rağmen sömürgecilik dönemi içinde aynı şeyleri söyleyebiliriz. Şöyle diyor Marx, "İngiltere'nin Hindistan'da yerine getireceği iki işi vardır: Bunlardan biri yıkıcı öteki yapıcıdır: I-Eski Asyai toplumun ortadan kaldırılması 2-Batı toplumunun maddi temellerinin Asya'da atılması." (Sömürgecilik Üzerine, s. 38).

EMPERYALİZMİN I. VE II. BUNALIM DÖNEMLERİ.

Emperyalizmin I. ve 2. bunalım dönemlerinde yukarıda sıralanmaya çalışılan ilişkiler içinde şöyle bir yol izleniyordu. Geri kalmış ülkelerde sermaye kıt, toprak fiyatı nisbeten düşük, ücretler az, hammadde ucuzdur. Dolayısıyla bu ülkenin hammadde kaynaklarının sömürüsü, sermaye ihracının hammadde kaynaklarına veağırlıkla üretken olmayan kesimlere yönelmesi ve tekel fiyatlarıyla mamul mal satımı sömürünün başlıca biçimleriydi. Sömürgecilik döminde hakim olan emtia ihracı ağırlıkla yerini sermaye ihracına bırakmıştır. Yani tekelci kapitalizm çağının ayırıcı niteliği sermaye ihracıydı. Sermaye ihracı içinde borç vermek yani nakdi sermaye transferi büyük bir yer kaplıyordu. "En fazla rastlanan şekil, alınan borcun bir kısmının borç veren ülkelerden yapılacak satın almalara, özellikle savaş araçları ve gemi alımlarına harcanması şartının ileri sürülmesidir.

Böylece sermaye ihracı meta ihracını da harekete geçiren bir araç haline gelmektedir." (Lenin, Emperyalizm, s. 82).

Sermaye ihracının ana belirleyici olduğunun tesbitinin yanı sıra, onun hangi alanlara yöneldiğini de tesbit etmek gerekir. Emperyalizmin I. ve 2. bunalım dönemlerinde sermaye ihracı ağırlıkla üretken olmayan alanlara yönelmektedir. Bunun belirleyici nedeni olarak üretici güçlerin her iki ülke açısından da gelişim düzeyidir diyebiliriz. "Sermaye ihracı ile ilgili olarak söylenenlerden sermaye ihracının geri bölgelerin süratli olarak endüstrileşmelerine doğrudan doğruya katkıda bulunduğu şeklinde birşey sanılmamalıdır. Sermayenin gelme eğiliminde olduğu alanlar, hükümet garantili şekilde bayındırlık işleri, tahvilleri, demiryolları, kamu hizmetleri (elektrik, su, çevre v.b.) tabii kaynakların sömürülmesi ve ticarettir." (Sweezy, Çağdaş Kapitalizmin Bunalımı, Bilgi Yayınları, s. 77). 1910 yılında Misak-ı Milli sınırları içindeki yabancı sermaye yatırımlarının dağılımına baktığımızda sözü edilen durumu açıkca görebiliriz. Toplam 5.711 milyon kuruşluk yatırımın dağılımı şöyledir :

milyon kuruş	
3 368	Demiryolları
311	Elektrik, Tramvay, Su
288	Liman
650	Sanayi
206	Ticaret
328	Madenler
560	Banka Sigorta alanlarına gitmek-

tedir. Yani toplam yatırımın % 58'i Demiryolu yapımına gitmektedir. Gene sermaye ihracı içerisinde dış borçların önemini belirtmek açısından 1914 yılında Osmanlı Toplumu'nun toplam dış borç tutarının 153.7 milyon Osmanlı Lirası olduğunu belirtmekte yarar vardır. Bunun toplam devlet giderlerine oranı % 28.2'yi bulmaktadır. Gene 1914 yılında ithalat içinde mamul maddeleri payı % 60'dır. Bunun çoğunluğu giyim mallarıdır (% 31.1). Yatırım mallarının payı ise % 10 dolaylarındadır. (Kaynak: Türkiye'de Toplumsal ve Ekonomik Gelişmenin 50 Yılı)

Dikkat edildiği gibi emperyalizmin en temel özelliği olan sermaye ihracı I. ve 2. bunalım dönemlerinde ağırlıkla üretken olmayan kesimlere (alt yapı tesislerine) yönelmiştir, bu ikili bir amaca hizmet etmektedir. a) Bu alanlar üretken olmayan alanlar olduğu için gelişmiş ülkelerden gelen mamul mallara veya herhangi bir faaliyetle rekabet şansı yoktur, engelleyici değildir. b) Bu yatırımlar vasıtasıyla mamul mallar daha kolay pazarlanmakta ve hammaddeler daha ucuza sömürülmektedir.

Böyle bir sömürü yöntemi nasıl bir yapıya yol açmış ve emperyalist güçler kimlerle ilişkiye geçmiştir. Bunun belirlenmesinde önemli bir olgu da hakim sınıfların yapısıdır. "Bu yerli sermayeler (yerel burjuvazi) o ilk zamanlarda sermaye ve mal ihracında birer araç olarak "üretim dışı alanlardan- ticaret gibi kar payı almaktadır. Bir kısmı da tarım ve hammadde ihrac edilmesinden kar elde edenlerdir. (Birikim, sayı II, sayfa 35)." Yani emperyalizm ülke içerisinde ağırlıkla direkt artık-değer sömürüsünde bulunmuyordu sömürdüğü ülke için dışsal bir olgu idi.

Ülke içinde ilişkiye girdiği sınıfların görevi ağırlıkla emperyalistlerin mamul mallarını ülke içinde pazarlamaktı ve kendileride bu malların satışından pay alıyorlardı. Belli ticaret merkezlerine ve limanlarına yerleşen bu kesim işbirlikçi burjuvazi olarak adlandırılmaktadır. Emperyalizm ile birlikte, ortak yatırımlara (hisesi önemsiz derecede de olsa) girmemekte veya girse dahi onun belirleyici özelliği olmamaktadır. Belirgin bir şekilde (genellikle ülke çapında doğal kaynakların dışında) yatırımlar yoluyla işçi sınıfının yarattığı artı değere el koyma şeklinde bir sömürü yoktur. Ve dolayısıyla o ülke burjuvazisi karakter olarak ticaret burjuvazisi idi, komprador idi, ve emperyalizmle ilişkisi işbirliği düzeyinde idi, emperyalizmin ülke içindeki ticaret sömürüsünden pay alan ve onun tarafından yeşertilen işbirlikci burjuvaziden başka işbirliğine gittiği, ittifak kurduğu sınıflarda vardır. Bunun en temel kriteri, emperyalizmin ilişkiye girdiği ülkenin sosyal yapısının egemen tabakalarıyla ittifaka girmesidir. Eğer bu Çin ve Osmanlı toplumu gibi kendi iç dinamizmi ile kapitalizme geçecek bir ülke ise önce bu ülkede bu gelişmeyi sağlayacak sıhhatlı unsurları ve sanayi dallarını yıkar, daha sonra kendi sömürüsünü hızlandıracak kadar bir pazar geliştirir. Bunun için komprador ticaret burjuvazisini oluşturur. Diğer taraftan ise kırsal kesimde sosyal yapıya hakim olan feodal ağalarla işbirliğine gider ve mevcut yapının kendi istekleri doğrultusunda muhafazasına çalışır. Her yerde emperyalizmin gerici müttefiklerinin varlığının temeli olan bütün o kapitalizm öncesi (pre-kapitalist) sömürü biçimlerini (özellikle kırsal kesimde) muhafaza ve devam ettirmeye çalışır. (Fakat bu muhafaza içinde çözülmeyide taşır. Daha sonraları Lenin'inde formüle ettiği gibi tarımda Bonapartizm diye formüle edilen bu çözülmeyi ele alacağız.) Bu dönemin bir diğer özelliği ise emperyalizmin o ülke halkının mücadelesini boğmak için açık işgale başvurmasıdır. Kabaca böyle bir sömürge ülkede çizilen tablo şudur: Emperyalist güçler bütün önemli ticaret limanlarının kontrolünü ele geçirmişlerdir, gümrük, dış ticaret ve ulaşım kontrolünede hakimdirler. Böylece mallarını o ülkeye rahatça sokabilmektedirler ve o ülkeyi kendi mamul sanayii ürünleri için bir pazar durumuna çevirebilmektedirler. Ülke tarımını kendi emperyalist ihtiyaçlarına tabi kılarlar. (Osmanlı toplumunda, yurt içinde pamuk kıtlığı çekilirken, pamuklar daha tarlada İngilizler tarafından el konulması bunun en iyi örneğidir) Yani o dönemdeki politika kendi üretici güçlerinin gelişim seviyesine uygun bir pazar yaratma, yani mamul madde ihracını ve ucuz hammadde ithalini sağlama politikasıydı. Hammaddelerden ve işgücünden yerinde yararlanabilmek için birçok girişimde bulunulmakta böylece o ülkede hem hafif hem ağır sanayide bazı girişimler işletilmektedir. Böylece o ülkede kendi iç dinamiğiyle gelişen milli bir karakter taşıyan sanayi üzerinde dolaysız bir iktisadi baskı uygulanmakta ve onun gelişimi engellenmektedir. O ülkede kendi iç dinamiğiyle gelişen kapitalizm mal rekabetiyle boğulmuş ayrıca borçlandırma yoluyla ve bankalar kurarak o ülkenin maliyesi ele geçirilmiştir. (Duyun-u Umumiye ve Osmanlı Bankası örnekleri) Bu sömürüyü sağlayabilmek için ticari limanlardan uzak iç bölgelere kadar bir komprador (işbirlikçi) burjuvazi ve tefeci-tüccar sömürü şebekesi kurulmuştur. Ülke içindeki temel dayanak bu şehirlerde mamul malları pazarlayan ve iç bölgelerde ucuz hammadde sağlayan işbirlikçi (koprador) burjuvazi ve tefeci tüccar ağı ile kırsal kesimlerde hakim yapı olan feodal toprak ağaları olmuşlardır. Kırsal kesimdeki feodalizmin tasfiyesi yoluna gidilmemiş güdülen emperyalist politikaya uyumlu bir hale çevrilmiştir. İşte emperyalizmin I. ve 2. bunalım döneminin en kaba sömürge ülke tablosu budur. Bu ülkelerde feodal üretim hakimiyeti ticaret merkezlerinde işbirlikçi burjuvazinin , varlığı, zayıf merkezi otorite yönetiminin emperyalizmin kontrolünde oluşu görülen özelliklerindendir. Burjuvazi geliştirilmemiş güdük bırakılmıştır, zayıftır. Tekelci sermaye sistem içinde hiçbir belirleyiciliğe sahip değildir. O halde bu tür ilişkileri ve yönetimin varolduğu bir yapıyı oligarşi veya faşizm olarak tanımlamak yanlıştır.

EMPERYALİZMİN III. BUNALIM DÖNEMİ.

Emperyalizmin 3. Bunalım döneminde ise bu ilişkilerde bir dizi değişiklik gözlemek mümkündür. (Bu dönemin karakteristiklerinin incelenmesi ayrı bir yazının konusu olacaktır.) Emperyalist ülkeler sömürge ülkelerde pazarı kendi üretici güçlerinin gelişim seviyesine uygun olarak geliştirirler. Çünkü I. ve 2. Bunalım dönemlerine oranla uluslararası kapitalizmin pazarı bu derece daralmış değildi. Yani pazar sorunu bu derece önemli bir sorun olmuyordu. Pazar sorununun çözümlerinden en önemli bir tanesi sömürge ülkede pazarı geliştirmekti. Bunun yolu ise bu ülkede üretimi artırmaktır. Çünkü "kapitalist pazarı, üretim yaratır." Bu ülkelerde üretimi artırmanın ilk yolu, sermaye ihracının artık üretken olmayan sektörlerden çekilip üretken olan sektörlere kaydırılmasıdır. Ve bu seçilen üretken alanlar öyle seçilmelidirki hem pazar sorununa çözüm bulunacak, yani sömürge ülkede kapitalizm geliştirilecek hem de kapitalizmin geliştiği bu alanlarda emperyalist ülkeyle rekabet şansı olmayacaktır. Karlılık oranı düşük, çok yüksek teknoloji istemeyen sektörlerin sömürge ülkelere kaydırılmasıyla soruna ilk çözüm bulunur. Böylece emperyalist ülke hem kendi iç pazarını rahatlatır, hem de kendi mamul mallarını (bu sefer yatırım mallarıdır) satabileceği yeni yatırım alanları bulur. Örneğin gıda ve tekstil sanayini bu ülkelere kaydırarak hem pazarı geliştirir hem de bu sanayi dallarında kendisinin ürettiği yatırım mallarını pazarlayacak yeni alanlar bulur. Artık ülke içinde işbirliğine gittiği işbirlikçi burjuvazi yavaş yavaş sanayii tercihine yönelmekte ve tepeden inme bir tekelci burjuvazi oluşmaktadır. Acentacılık, komisyonculuk yani işbirlikçilik yerini üretime dönük, artık değer sömürüsünde bulunan yeni bir burjuvaziye bırakmıştır.

Ülkede sanayileşme, yukardan aşağıya gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Kapitalizm hakim üretim biçimi olmaktadır. Rekabetçi dönemini yaşamayan, kendi sanayi devrimini yapamayan, emperyalizm tarafından yönlendirilen bir kapitalizm.... Başka bir deyişle; burjuva demokratik devrimini tamamlayamayan, emperyalizm tarafından yönlendirilen zayıf, cılız bir burjuvazi.

Sömürgenin sıhatli bir sanayileşmesi engellenmiş emperyalizmin pazar sorununu çözecek, tüketime yönelik belli sanayi dallarında sanayileşmeye, yani çarpık bir kapitalist yapının oluşturulmasına müsade edilmiştir. Ülkede hafif ve orta sanayii kurulmuş emperyalizm kendine en gözde müttefik olarak yerli bir tekelci sermaye, tekelci burjuvazi oluşturmuş ve geliştirmiştir. Böylece I. ve 2. Bunalım dönemlerinin belirleyici özelliği komprador burjuvazi, feodal ağa

FAŞİZM-2

ittifakı çözülmüştür. Feodalizm kırsal kesimde, kapitalizmin yani pazarın gelişimine uygun olarak tasfiye edilmiştir. (Biz bu tasfiye ediş biçimini tarımda bonapartizm olarak adlandırıyoruz.) Fakat ideolojisini üst yapıda muhafaza etmeye çalışır. Ayrıca burjuvazi bu tasfiyeyi hiçbir zaman devrimci bir anlamda gerçekleştirmez ve bu tasfiye sürecini bitirmez. (İranda ak devrim.) Sürekli böyle bir oluşum içerisinde olmasına rağmen bunu başaramamakta (dışa bağımlılığı, zayıflığı, devrimci barutunu yitirmiş olması nedeniyle) çeşitli konularda bu yarı feodal unsurlarla ittifaka gitmektedir.

Ülke içinde doğrudan doğruya artı değer sömürüsünde bulunan bir burjuvazinin geliştirilmiş olması, sadece mal pazarlamaktan doğan kârın yanına (malları değerlerinin üstünde fiatlarla satarak, tekel kârının elde edilmesi.) yeni bir kâr kaynağını da eklemiştir. Ülke içinde doğrudan sömürüde bulunan bu tekelci burjuvazi yoluyla, emperyalizm dışsal bir olgu iken içsel bir olgu haline gelmiştir. İşte emperyalizmin az gelişmiş ülkelerde yönetimlerini, kendi denetimlerinde olan ve kendileriyle bütünleşen, yerli tekelci burjuvazinin yönlendirici rol oynadığı oligarşiler oluşturarak sürdürmektedir. Ve böylece kendilerini gizlemektedirler.

Yani 3. Bunalım dönemi öncesi dışsal bir olgu olan ve ülke içinde çeşitli sınıflarla (İşbirlikçi burjuvazi-feodal ağa) işbirliğine giden emperyalizm bu siyasi iktidarın dışında bir olay iken, şimdi o hakim yapıyla bütünleşmiş aynı zamanda onun içinde bir unsur haline gelmiştir. Mevcut tekelci yapı emperyalizm tarafından yönlendirildiği için cılızdır. Diğer sınıfların tamamiyle tasfiyesi başarılamamıştır. Bu zayıflık, kapitalizm öncesi diğer sınıfları tasfiye edememe, bu sınıflarla siyasi iktidarı paylaşmayı beraberinde getirmektedir. Zaten bu ülkelerin emperyalizmin tahakkümünde ülkeler olmasının, burjuva demokratik devrimleri tamamlayamamış ülkeler olmasının anlamı budur.

Belirli dönemlerde değişiklik gösterse dahi diğer gerici sınıflarla sürekli ittifak halindedir. Bu ittifakın, diğer sınıfların tasfiyesi süresiyle birlikte ele alınması gerekmektedir. Diğer sınıfların devrimci şekilde tasfiyesi, emperyalizm çağında burjuvazinin bu niteliğini yitirmiş olmasından, dışa bağımlılığından dolayı olanaksızlaşırken, reformlarla veya diğer yollarla tepeden inme olarak ağrılı sancılı bir şekilde tamamlanılmaya çalışılmakta ama siyasi iktidarın sürdürülmesinde ittifaklar kaçınılmaz olmaktadır. Aralarında sömürüden alınan payın paylaşılması doğrultusunda çelişki derinleşmektedir. Kapitalizm öncesi sınıfların (tefeci-bezirganlık, yarı feodal unsurlar) sömürüden aldığı payı azaltmak ve onları tasfiye etmek tekelci sermayenin politikasıdır. Bunun için çeşitli atılımlarda bulunur. (Örneğin Reformlar veya açık faşizm uygulamaları. Ama bunlar birbirlerinin zıddı iki olay değildir. Aksine süreç içinde birbirlerine rahatlıkla dönüşebilmektedirler.) Ülke çapında, işçi sınıfı siyasi iktidar mücadelesinin genel olarak devrimci hareketin engellenmesinde, boğulmasında ise çıkarlar birleşmektedir. Tekelci sermaye, özellikle devrimci hareketi boğmak, siyasi iktidara tam anlamıyla egemen olmak için diğer gerici sınıf ve tabakalarla işbirliği yapmakta ama süreç içinde bu kesimi eritme, ortadan kaldırma doğrultusunda bir politika gütmektedir. Bu siyasi yapıda yönlendirici güç tekelci sermayedir.

GERİ BIRAKTIRILMIŞ ÜLKELER VE OLİGARŞİK YÖNETİM

O halde ülkede ekonomik yapının ve ona hakim olan sınıflar kombinezasyonunun siyasi bir ifadesi olan oligarşi, geri bıraktırılmış ülkelerde, gelişmiş ülkelerden farklı bir yapıya sahiptir. Ortak yanları, daha doğrusu bu yapılara damgasını vuran tekelci sermaye olgusudur. Söz konusu olan bu farklılık gelişmiş ülkelerde bunun sadece finans oligarşisinin yönetim biçimi olması sömürge ülkelerde ise diğer sınıf ve tabakalarla girilen ittifaktır. Bu ayırımın temel belirleyicisi ise sömürge ülkelerin burjuva demokratik devrimini tamamlamamış olması ve ülkede çarpık da olsa bir tekelci sermayenin emperyalizm tarafından geliştirilmesidir. Ve bu tekelci sermaye yabancı ve yerli tekellerle işbirliğinde bulunan tefeci-bezirgan sermaye ve feodal kalıntılarla yönetimi paylaşmaktadır. Oligarşik yönetim içinde tekelci burjuvazi emperyalizmin temel dayanağı olmasına rağmen, onunla ilişkilerini sürdüren tek sınıf değildir. Bu ülkelerdeki egemen ittifak emperyalizm ve onunla bütünleşmiş tekelci burjuvazi ve bunlarla işbirliği halindeki ticaret sermayesi, tefeci tüccarlar, büyük toprak sahiplerinin üst kesiminden oluşmaktadır. Buna en elit kesim de diyebiliriz. Tayin edici unsur tekelci sermayedir. İşte geri bıraktırılmış ülkelerdeki oligarşi budur.

Şimdi bu yapının faşizm ile olan ilintisini açmaya çalışalım: Geri bıraktırılmış ülkelerde baştan da söylediğimiz gibi, burjuva demokratik devrimler tamamlanmamıştır. Burjuvazi emperyalizm tarafından yönlendirilir, zayıf ve cılızdır, dışa bağımlıdır. Güçlü bir işçi sınıfı (gerek nitelik gerekse nicelik olarak) hareketi ve mücadele geleneği yoktur. İşçi sınıfının mücadelesi sonucu kazandığı sağlam hak ve özgürlükleri sınırlıdır. Diğer gerici sınıflarla ittifakının kaçınılmazlığından dolayı uluslararası ilişkileri ve işbirliği yaptığı sınıf ve tabakalarla ilişkileri gereği, OLİGARŞİK yönetim, işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerini kısıtlamaya gitmektedir. Ülkede burjuva demokratik devrim tamamlanmamış olduğu, burjuvazinin zayıflığından dolayı, batılı anlamda burjuva demokrasisinden bahsedilemez. Biz buna "SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM" diyoruz. Klasik burjuva demokrasisiyle uzaktan, yakından ilintisi olmayan bir yönetimdir. Ancak, temsili nispi bir demokrasiden söz edilebilir. Bu ise genellikle parlementerizm şeklinde kendini gösterir. Kurumsal olarak sürekli işçi sınıfı üzerinde, onun hak ve özgürlüklerini kısıtlayan bir yapı sözkonusudur. (Faşist Mussolini döneminden aktarılan 141 ve 142. maddeler, devlet güvenlik mahkemeleri, hazırlanmakta olan özgürlük(?) yasası bunun somut örnekleridir.) Bazan bu sömürge tipi faşizm sandıksal demokrasiye itibar edilmeden açıkca icra edilir.

(Faşizmin bazen açık, bazense kapalı olma esprisi burada yatmaktadır.) Ancak açık icrası sürekli değildir. Genellikle ipin ucunu kaçırdığı zaman başvurduğu bir yöntemdir. Demekki burjuva demokrasisinin varolduğu ülkelerde görülmeyen bir yapı söz konusudur. Ve çeşitli nedenlerden dolayı, (Uluslararası veya kendi iç çelişmelerinin bir sonucu olarak) bazı dönemlerde (Kendi aralarındaki çelişmelere çözüm bulabilmek ve yükselen devrimci mücadeleyi boğabilmek için, kontrolu elinden kaçırdığı zaman) kendisini AÇIK FAŞİZM şeklinde somutlar.

Burda içine düşülmemesi gereken bazı hatalı görüşlere değinmekte yarar vardır. Yukarıda açıkladığımız gibi, sömürge tipi faşizm olgusunun kökeni emperyalizmin bütününde yatmaktadır. Ve temel nedenleride ülkede burjuva demokratik devrimlerinin tamamlanmamış olmasıdır. Bundan dolayı sömürge tipi faşizm olayı emperyalizmin varlığıyla birlikte incelenmeli bu bütünselliğin gelişimi içinde açıklanmaya çalışılmalıdır. Birdenbire ortaya çıkmış bir olgu değildir, onun çekirdeği I. ve 2. Bunalım dönemlerinde mevcuttur, yani emperyalizmin sömürü politikasında yatmaktadır. Ama sistem olarak belirleyici duruma emperyalizmin 3. Bunalım döneminden sonra girmiştir. SÜREKLİ FAŞİZM, emperyalizmin gizli işgal espirisiyle belirleyici olmuş, ortaya çıkmıştır. Çünkü ülke içinde faşizmin maddi temeli olarak gösterdiğimiz tekelci sermaye hakimdir ve mevcut yapıyı yönlendirmektedir. Buradan tekelci sermayenin her yönetim biçimi faşizmdir gibi bir sonuç çıkartmamak gerekir. Bu anti-marksist bir görüştür. Geri bıraktırılmış ülkelerde tekelci sermayenin varlığı saydığımız diğer etmenlerle birleşerek bu olguyu yaratmıştır. (Ülkede burjuva demokratik devrimin yapılmamış olması) O halde sömürge tipi faşizmin maddi temeli, tekelci sermayenin belirleyici olduğu OLİGARŞİK YÖNETİMDİR. Ve klasik anlamdaki faşizmden belirli farklılıkları içermektedir: Birincisi, aşağıdan yukarıya orta sınıf ve tabakaları peşine takarak iktidara gelmemiş, aksine bir siyasi yönetim olarak yukardan şekillendirilmiştir. Klasik faşizm, küçük ve orta burjuvazinin, genel olarak emekçi halkın düzene karşı olan hoşnutsuzluğunu istismar ederek onları boş sloganlar etrafında toplayarak siyasi iktidara yöneltir. " 'Versay' aleyhinde sloganı ortaya atarak küçük burjuva kitleleri peşinden yürüten söz gelişimi Alman faşizminin yaptığı..." (Dimitrov Seçme Eserler, cilt I, s.179, Temel Yayınları) Buna verilecek en iyi örnektir. Sömürge tipi faşizm, ise burjuva demokratik devrimin tamamlanmamış olmasının getirdiği tekelci sermayenin madde temelinin teşkil ettiği, diğer sınıflarla ittifakın korunduğu bir sistemdir. İkincisi, klasik anlamda Almanya'da ve İtalya'da görülen faşizm, finans kapitalin en gerici, en bağnaz kesiminin açık, kanlı diktatörlüğüdür. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde ise diğer gerici sınıf ve tabakalarda bu yapı içindedir ve açık faşizm tercihi tekelci sermayenin tek başına iktidar olmaya çalıştığı dönemlerde açığa çıkar. Fakat önemle belirtilmesi gereken yan tekelci sermayenin varlığının belirleyiciliği ile yani oligarşik bir yönetim olarak, emperyalizmin 3. Bunalım döneminde ortaya çıkmasıdır. Üzerinde durulması gereken bir yanlış eğilimde buradan kaynaklanmaktadır. Bu sömürge tipi faşizmi, tarihi gelişimi içinde, emperyalizmin çeşitli bunalım dönemlerini incelenmeden açıklanması bazılarını, her yönetim biçimini faşizm olarak nitelemeye itmektedir. Bu yanlış bir eğilimdir. Bu marksizmin zengin karmaşıklığı içerisinde yolunu şaşıranların varacağı sonuçtur. (Biz marksizmin yolunu şaşırmış konukları değiliz.) Sömürünün her biçimi faşizm olarak adlandırılamaz. Onun özü, belirleyicisi tekelci sermayenin ortaya çıkmış olmasıdır. Emperyalizmin I. ve 2. bunalım dönemlerinde hakim olan işbirlikçi yönetim burjuvazi ve feodal toprak ağaları yönetimidir. Ve bu yönetimin adı FAŞİZM değildir. Dolayısıyla sürekli faşizm 3. Bunalım dönemine özgüdür. Diğer sınıf ve tabakaların (tekelci sermayenin dışında) bu yapının içinde yer almalarıysa faşizm kavramına ters düşmez, aksine onun ülke somutunda yeni bir zenginlik kazanmasıdır.

KURUMSAL FAŞİZM-AÇIK FAŞİZM.

Diğer bir yanlış görüş ise içinde bulunduğumuz her dönemi açık faşizm olarak görmektir. Bu faşizm sorununu anlayamamaktır. Sömürge tipi faşizm her zaman açık olarak icra edilemez, onun açık olarak yürütülmesi geçici bir durumdur ve tekelci sermaye kontrolü elinden kaçırdığı zaman başvurur. Konuyu daha iyi anlayabilmek için açık ve gizli (kurumsal) faşizm tanımlamaları üzerinde durmak gerekmektedir. Bu oligarşinin iç çelişkilerinin diğer sınıflarla olan ilişkisinin incelenmesidir. Gizli faşizm döneminde hakim ittifak içinde varolan sınıfların ilişkileri, açık faşizm döneminde farklıdır. Tekelci sermayenin gizli faşizm (kurumsal faşizm) dönemlerinde ittifaka girdiği sınıflar geniştir.

Açık faşizm döneminde ise bunun böyle olmadığını tespit edebiliriz. Zaten açık faşizme başvurmasının bir nedeninde ittifaka girdiği çeşitli sınıf ve tabakalarla ilişkisini koparmak isteğidir. Gizli faşizm parlementer bir şekilde kurumsal olarak sürdürülür. Ülkede demokratik hak ve özgürlükler çeşitli kurumlarla kısıtlanmıştır. Burjuvazinin, halk yığınları üzerindeki sömürüsünü sürdürebilmesi ancak böyle mümkün olmaktadır. Çünkü onun zayıflığı, cılızlığı, dışa bağımlılığı ve diğer gerici sınıflarla olan ilişkisi, halk yığınlarının en ufak bir uyanışına, onlara çeşitli hak ve özgürlüklerin tanınmasına, tahammülsüz kılmaktadır. Her türlü kurumu ile halk yığınlarının örgütlenmesine demokratik hakları için mücadelesine engel olmaya çalışmaktadır. Bu anlamda ülkede bir burjuva demokrasisinin varlığından söz etmek mümkün değildir. Bunun maddi temeli ise emperyalizmin varlığıdır. Yani sürekli faşizmin maddi kökleri bir süreci içerir (Emperyalizmin o sömürge ülke ile girmiş olduğu ilişkiler süreci) Ve bu süreç içinde belirleyici duruma çıkması 3. Bunalım dönemine özgüdür. Gizli faşizm dönemi ve bu dönemde ittifaklar sorunu devrimci hareketin gündeminde olan ve çözülmesi gereken bir sorundur. Çünkü gizli faşizm dönemi olarak adlandırdığımız OLİGARŞİK YÖNETİM bu ülkede iktidar biçimidir. O halde bu döneme özgü anti-faşist eylem programımız, demokratik devrim programımızla çakışır. Bu dönemde genel olarak diğer gerici sınıf ve tabakalarla bir uyum söz konusudur. Açık faşizm döneminde ittifak içinde bulunan bu sınıflar kombinezasyonunda belirli değişiklikler olur. Bu değişikliğin nedenleri, daha doğrusu açık faşizme neden gerek duyulduğunu birkaç açıdan incelemek gerekir. Her ne kadar ayrı ayrı dönemlerde görülen olaylar olmayıp aralarında büyük bir bağlantı olsada, açık faşizmin nedenlerini şu alt başlıklarda toplayabiliriz.

1) Yönetimin artık mevcut yöntemlerle sürdürülmesinin imkansız olduğu, halkın devrimci mücadelesinin yükseldiği iktidarı sarstığı dönemlerde tekelci sermaye açık faşizme başvurur. Amaç halkın yükselen devrimci mücadelesini boğmaktır.

DEVRİMCİ GENÇLİK

Devamı 11. sayfada.

HABERLER...

İŞTE «ZEYTİNBURNU» KATLİAMI.

TOPTAŞI CEZAEVİNDE TUTUKLU BULUNAN ALİ NAKİ ÖZKAN, HASAN AKSU VE SEYFİ CANSU ARKADAŞLARIN MEKTUBUNU YAYINLIYORUZ.

Biz 18 Ocak 1976 günü Zeytinburnu'nda MİT ve İstanbul Emniyet Müdürlüğünün çelik yelekli 'vurucu timleri'nin bir eve yaptıkları baskında yakalanan devrimcileriz.

Bu olayı Milliyetci Cephe iktidarının emrindeki MİT, siyasi polis ve gerici egemen sınıfların polis basını "polisle çatışan dört anarşistten biri öldürüldü", "gizli örgüte baskın" vs. şeklinde verdi. Emekci halkımızın, devrimcilerin, ilericilerin, yurtseverlerin ve tüm demokratik unsurların bildiği gibi bu gerici basın ile ve MC iktidarının emrindeki TRT'nin olayları çarpıtması ve halkımızı aldatmaya çalışması açıktır. Bu nedenle halkımıza gerçekleri bildirmek üzere size bu hususu açıklıyoruz.

Milliyetci Ceple iktidarının kuruluşundan bu yana adım adım gelişen olayların gösterdiği gibi; CIA, MIT ve komando-ülkücü faşistlerin mitingte, boykotta, yürüyüşte, grevde, okulda, direnişte, evde, sokakta yani gördüğü her yerde devrimcileri, ilericileri, yurtseverleri ve faşizme karşı direnen emekci halkımızı acımasız bir şekilde öldürmeleri, yaralamaları, topluca linç etmeleri günlük olaylar haline gelmiştir. Zeytinburnu olayı da bu zincirin bir halkasıdır.

Arkadaşlarımızdan ölen Atilla Özkan, Hasan Aksu, Seyfi Cansu ve Mustafa Yapışkan 3-4 senedir Zeytinburnu Kazlıçeşme deri fabrikaları ve dokuma fabrikalarında işçilik yapmış ve daha askerliğini yapmamış gencecik işçilerdir. Talebelikle hiç bir ilgileri yoktur. Bütün emekçi halkımızın özellikle çok zor geçinenlerin yaptığı gibi Hasan Aksu ile Atilla Özkan da bir gecekonduda beraber yaşıyorlardı. 17 Ocak 1976 cumartesi gecesi Zeytinburnu Yenidoğan'da, daha evvelce sık sık gidip oturduğumuz, eğlendiğimiz ve sırası geldiğinde oradaki tanıdık işçi arkadaşlarımızla beraber ülke sorunları üzerinde konuştuğumuz ve tartıştığımız bir kahvede, arkadaşımız Hasan Aksu'yu yakalayan polis, derhal acımasız bir şekilde dövmeye ve kim olduğunu, ne iş yaptığını sormaya başlamıştır. Arkadaşımız Hasan Aksu götürüldüğü Emniyet 2. şubede aynı işkenceyi görünce dehşete kapılmış ve ismini dahi söylemekten çekinmiştir. Bunun üzerine 7-8 tane arabaya doluşan motorize silahlı ve çelik yelekli 'ölüm mangası' polisler, arkadaşımız Hasan Aksu'yu alıp tekrar Zeytinburnu'na getirmişlerdir, ev ev, bakkal bakkal, kahve kahve, sokak sokak, dolaştırılarak rastgele ve terör estire estire herkese zorla ve kanunsuz bir şekilde Hasan Aksu'nun kim olduğunu, nereli olduğu ve nerede oturduğu sorulmuştur. Bu şekilde Hasan'ın hüviyetini tespit eden polis, Hasan'ın oturduğu evi ve kimlerle oturduğunu da tesbit etmişlerdir. Ve bütün bu işleri geceleyin ve civara terör estirerek yapmıştır. Hasan Aksu'nun evinin yakınındaki bakkaldan 18 Ocak 1976 günü saat 11.30 da oturduğu evin adresi ve yeri tesbit edildikten sonra eve baskın yapmayı düşünen polis, saat 12' den itibaren evin yakınındaki Yeşilçam sineması önünde iki tane sivil polise davul çaldırtarak baskın esnasındaki silah seslerini bastırmak ve baskın esnasında oraya yığılabilecek emekçi halkımızın, öfkesinden çekindiklerinden onları sinemanın önüne davulun çalındığı yere çekmek istiyorlardı. Nitekim öyle de yaptılar, yani Atilla Özkan'ın evine baskın yapan polis bir yandan Yesilçam Sineması önünde davul çaldırtırken diğer yandan Atilla'nın evine baskın yapıp Atilla'yı kurşuna dizdiler.

Kapının zilini çalan polise kapıyı açan Atilla Özkan, eve giren iki tane çelik yelekli polis tarafından elleri yukarı kaldırtılarak teslim alınmıştır. Hemen arkadaki odaya geçen polisler odadaki Ali Naki Özkan ve Mustafa Yapışkan'ıda ellerini havaya kaldırtarak teslim aldılar. Bundan sonra tekme tokat Atilla'ya vurmaya başlayan polis şeflerinden Mete Altan'a Atilla Özkan'ında karşılık vermesi üzerine öte yandaki polis zaten böyle bir durum beklemiş olacakki silahsız olan Atilla'ya tabancasını boşaltarak öldürdü. Mete Altan'da elleri havada teslim alınmış diğer arkadaşlarımıza ateş açtı. Mus tafa Yapışkan bacağından yaralandı, Ali Naki Özkan'da pantolonunu delip geçen kurşunla canını tesadüfen kurtardı. Atilla Özkan yerde can çekişmekteyken ve doluşan 8-10 tane polis tarafından tekmelenmiştir.

Daha evvelce Atilla Özkan'ın ve diğer bir arkadaşının silahını alan polis kapıya çıkıp boşa havaya ateş etti. Böylece yeni bir komplonun zeminini hazırladı; yani Atilla'yı arkadaşlarından birinin özellikle de kardeşi Ali Naki Özkan'ın vurduğunu iddia etmek ve sözüm ona kanıtlamak için. Nitekim bu iğrenç oyununu daha ileri götüren 'çelik yelekli' ölüm mangası MİT ve Siyasi Polis Atilla'nın vücudundaki kurşunları ya kendileri çıkardılar ya da Zeytinburnu savcısı kanunsuz ve yetkisiz bir şekilde çıkardı, oysa bu iş tamamen adli tıbbı ilgilendirir.

Burdan bizleri alıp Gayrettepe I. şubeye götüren polis burada bizlere zorla ve işkenceyle kendi yazdıkları ifadeleri imzalattılar. ...

Bu yüzden sağ ayak baş tırnağı çekilen ve ayağında sigara döndürülen arkadaşımız Hasan Aksu halen sakat bir vaziyettedir. Buna rağmen 31.1.1976 günü Haydarpaşa Numune hastanesine tedavi olmaya giden ve rapor almak isteyen HASAN AKSU'ya Dr. Ali Fikri Ayhan (12718) "mutlaka bir suçun varki böyle yapılmış, ben sana rapor vermem" diyerek sadece bir reçeteyle ilaç yazmıştır. Dr. Ali Fikri Ayhan (12718) in bu davranışını yoğunlaşmakta olan faşizmden ayrı görmediğimizi ve de görülmemesi gerektiğini ayrıca belirtiriz.

Ayrıca gözaltına alındığı günden bu yana 17 gün ve gece geçmesine rağmen hala cezaevine getirilmeyen ve biz emniyetteyken de bizimle beraber ağır işkence gören ve bizleri sadece kişi olarak tanıyan Mustafa Yapışkan'ın hayatından endişe ediyoruz. Ve sizin vasıtanızla halkımıza duyuruyoruz; ve de Mustafa Yapışkan'ın bu güne kadar yani 17 gün işkenceye tabi tutulmasınıda yoğunlaşan faşizmden ayrı görmediğimizi gene belirtiriz.

Gerici egemen sınıfların halkımız üzerindeki sömürü ve baskısını daha da yoğunlaştırmak ve onun bu sömürü ve zulmüne karşı çıkan ve onunla beraber olmıyan herkesi ezmek istiyor. Halkımızın faşizme karşı gelişen her türlü mücadelesini kanla bastırıyor. Bu yüzden banka soygunlarını, Hitler taklitçisi faşist ve ırkçı Türkeş'in MHP'siyle ve yine onun emrindeki komandolu MİT ve siyasi polis karışımlı Sarıyer ve Zeytinburnu Ülkü Ocaklarının bombalanmasını, MC iktidarını ilk alkışlayan ve onaylıyan azılı MHP'li Prof. Dr. Nuri Mugan'ın evinin soyulmasını, Kausan Lastik Fabrikasındaki grev kırıcısı işçi kılıklı faşist komandoların evlerine ateş edilmesini, dövülmelerini, Sungurlar Kazan Fabrikasındaki grev kırıcısı işçi kılıklı faşistler ile MHP'li komandoların otobüsünün önünün çevrilip kurşunlanmasını ve burada iki üç komandonun yaralanmasını v.s. gibi daha bir çok olayı ve gene bu arada faşist komandolar tarafından Şişli meydanında halkın gözleri önünde durup dururken öldürülen Cezmi Yılmaz ile Halit Pelitözü'nün cenazesinin polisler tarafından kaçırılması üzerine emekçi halkımızın ve ilerici devrimci ve demokratik yurtseverlerin bu haksızlığa karşı koyması üzerine meydana gelen olaylarda panzerlere ve polislere bomba atılmasını ve silahla karşı koyulmasını zorla ve yukarda belirttiğimiz maddi ve manevi işkencelerle bize ve giderek TİKKO (Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu) ile TKP/M-L (Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist)'ye yüklemek istediler.

Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin her türlü yoldan gelişip başarıya ulaşmasını ve önündeki faşizm engelini yıkmasını hiçbir zulmün durduramıyacağını, gerçekten demokrasiden yana olan herkesin bizlere yapılan işkencelere, halkımızın sömürülüp horlanmasına karşı çıkacağına inandığımızı belirtir sizi bu yöndeki mücadeleye davet eder, durumu bilgilerinize sunuyoruz.

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİDEN YANA OLANLAR

Toptaşı Cezaevinde tutuklu: Ali Naki Özkan, Hasan Aksu ve Seyfi Cansu

Eğitimin faşistleştirilmesine karşı mücadele...

Sayfa 5'den devam.

Bunun için: 1- Demokratik mevzileri güçlendirmek, Öğretmen Okullarındaki mücadeleyi, demokratik orta öğrenim kavgasına yeni boyutlar kazandırmak için yükseltmeli, haklı demokratik istekler doğrultusundaki kararlı kavga yürütülmeli,

2- Demokratik mevziler baskı, zulümsindirme karşısında terkedilmemeli, direnilmeli; faşist demogojiler, bilimsel bilimsel dünya görüşü ile etkisiz hale getirilmelidir.

Görevlerin gerçekleştirilmesi için:

1- Gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamak orta öğrenim gençliğinin şehirlerde ve tüm ülkede dayanışması ve örgütlenmesi sağlanmalı doğru ve tutarlı ilkeler etrafında vede demokratik istekleri gerçekleştirmek için birleşilmeli

2- Baskılara, saldırılara karşı, demokratik taleplerimiz doğrultusunda bütün demokratik kuruluşların ortak hareketleri sağlanmalı.

3- Akşehir'de İlköğretmen Lisesinden atılan 50 öğrencinin, halkı seferber ederek demokratik bir protestoyu örgütlemeleri sonunda kararın geri alınması, öğrencilerin okula tekrar alınmasında olduğu gibi kitleler uyanık tutulmalı ve faşizme karşı seferber edilmelidir.

4- Saldırı ve baskınlara karşı uyanık olmalı, soğukkanlı olarak karşı koyulabilmeli (Aydın Ortaklar İlköğretmen Lisesinde olduğu gibi; önce saldırganları silahları ile savcıya ve polise teslim eden yurtsever öğrenciler birşey yapılmadığını görünce durumu protesto için dershaneleri ve idareyi işgal ediyorlar. Saldırı tekrarlanınca saldırganlara meydan dayağı atılıyor, saldırganları örgütleyen, onlara silah dağıtan müdür muavini linç edilmekten zor kurtarılıyor. Müdürün odasındaki bozkurt panoları ve resimleri parçalanıyor.)

FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN BÜTÜN KARMAŞIK YÖNLERİNİ KAVRAMALI GÖREVLERİMİZİ AKSATMADAN YÜRÜTMELİ, TAVİZSİZ MÜCADELEYİ HER ALANDA ÖRGÜTLEMELİ VE YÜRÜTMELİYİZ.

(Gelecek sayıda Eğitim Enstitüleri üzerinde duracağız.)

FAŞİST TERÖR KIZ KIZAN TANIMADAN TUM HALKIMIZ ÜZERİNE BASKILARINI YOĞUNLAŞTIRIYOR. OLİGARŞİ UZUN VADELİ HESAPLAR İÇİNDE EĞİTİMİ FAŞİSTLEŞTİRMEYE ÇABALIYOR. BUNUN İÇİN YURTSEVER-DEMOKRAT ÖĞRETMEN YETİŞTİREN ÖĞRETMEN OKULLARI VE EĞİTİM ENSTİTÜLERİNDE Kİ BASKISINI ARTTIRIYOR. BU NEDENLE FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN TÜM YÖNLERİNİ İYİ KAVRAMAK VE FAŞİZME KARŞI HAYATIN TÜM ALANLARINDA AKTİF MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEMEK ZORUNDAYIZ.

OLİGARŞİNİN ZÜLMÜ DOĞUDA BİR KAT DAHA FAZLA...

- İDİL KATLIAMI, OLİGARŞİNİN ŞOVEN - IRKÇI POLİTİKASININ BİR DEVAMIDIR.
- NUSAYBİN - AKARSU'DA TERÖR, BASKI VE ZULÜM MÜCADELEMİZİ DURDURAMIYACAKTIR.

Geçtiğimiz günlerde gece vakti Nusaybin'in Akarsu ilçesinde meydana gelen patlama sonucu uzatmalı başçavuşun eli kopmuştur. Patlamaya kimin neden olduğu belli değildir. Nusaybin Merkez Üsteğmeni olay yerine giderken halkı kışkırtıcı bir konuşma yapmış ve jandarmaya "bütün TÖB-DER'li öğretmenleri ve belediye reisini yakalayın" demiştir. Bu emirden sonra yakalananlar meçhul yerlere götürülerek ve 48 saat aralıksız işkence görmüşlerdir. Savcının sanıkları istemesine aldırış etmeyen üsteğmen "Ben ne savcı ne de kanun takarım" diyerek dört öğretmeni ve belediye reisini 48 saat geçmiş olmasına rağmen 24 saat daha bekletmiş ve bu zaman zarfında şu işkenceleri yapmıştır: Dağ başında sanılan bir karakolda tuz yedirilmiş, saçları ve bıyıkları kerpetenle çekilmiştir. Dinamit atıldıktan sonra meydana gelen patlama kamuoyuna kasıtlı olarak yanlış duyurulmuştur. Olay şöyledir:

TÖB-DER'li devrimci bir öğretmen MHP yanlısı bir öğretmenle münakaşa eder Başçavuşla MHP yanlısı öğretmenler devrimci öğretmeni tevkif ettirebilmek ve provakasyona getirebilmek için evde toplanırlar. Toplantı sırasında bir patlama duyulur. Bunu fırsat bilen faşist öğretmen sokağa çıkıp "Şükrü Yıldız, Süleyman Aydoğmuş, Hüseyin Gelmedi adlı TÖB-DER'li öğretmenler eve dinamit attılar, başçavuşun eli koptu" diye bağırır. Ve olay daha sonra yukarıda anlattığımız şekilde devam eder. Hakim güçler bu olayı devrimcileri tutuklamak için fırsat bilip yurtsever belediye reisini de evinden aldıktan sonra toplu işkence planını uygulamağa başlamışlardır. Aşağıda imzası bulunan biz demokratik kuruluşlar, olayın basına duyurulmasını istiyor ve halktan yana güçlerin provakasyonlar sonucu tutuklanmasını işkence görmesini protesto ediyoruz.

Silopi üsteğmeni A. Cem Ersever Silopi ilcesine dehşet salmaktadır. Bu kişinin şimdiye kadar yaptığı faşist baskı ve uygulamaları maddeler halinde sıralamayı uygun görüyoruz:

A-Karakola gelen köylülere "niye geldin ....na koyduğumun kurrosu" diye hitap etmekte ve hakaretler yağdırmaktadır.

B-İlçeye bağlı Bostancı köyüne giderek "Sizler Kürtsünüz sizden birkaç kişiyi öldürmeden buradan gitmek bana haram olsun" demiştir.

C-TÖB-DER levhasını alıp ezdikten sonra mezarlığa asmış ve "Hepinizin sonu budur" diye devrimci öğretmenlere küfretmiştir. Silopi'de ÜLKÜ-BİR olmadığı halde bu kuruluşun bildirilerini jandarmalarla birlikte dağıtmıştır. Karakolun kapısına astığı mikrofonlardan MHP'nin marşlarını çalmıştır.

D-Çiftlik köyüne bağlı Hevdika mezrasında ikamet eden ve suçu olmayan bir köylünün evini yakmıştır.

E-Ülkü Ocaklarını kurdurmak için Kösralı karakolu komutanına öğretmenlere ve halka baskı yapmasını istemiştir. Bunu yapmayan karakol komutanına dört gün disiplin cezası vermiştir. Bundan faydalanarak aynı köye kendi düşüncesinden erler göndererek öğretmen ve köylülere işkence yaptırmıştır.

Yukarıda izah ettiğimiz iki olay bugünkü Türkiye'de egemen güçlerin ırkçı-faşist karakterlerini bütün netliğiyle ortaya koymaktadır. Sorumlu halk düşmanı emperyalizmin uydusu MC iktidarıdır.

İDİL KATLİAMI ve KATLEDİLEN BEŞ "KAÇAKÇI (!)"

28.1.1976 günü İdil ilçesinin yöresindeki bir mağarada beş yoksul köylümüz emekçi halk düşmanı faşist MC iktidarının eli kanlı katilleri tarafından hunharca katledilmişlerdir. Olay doğuda yapılan bütün katliamlarda olduğu gibi gerici burjuva basını tarafından "kaçakçı-asker" çatışması şeklinde halka duyurulmuş MC borazanı haline getirilen TRT gerçek dışı yayınlarda bulunmuştur. İşlenen seri cinayetlerden biri olan bu olayı aslında devrimcilerle yurtseverlere ve tüm yoksul halka yapılan kanlı saldırıların işçi köylü kitleleri üzerinde yoğunlaşan faşist uygulamaların bir devamıdır.

İdil ilçesi yöresindeki bir mağarada kaçak veya kaçakçılıkla ilgisi olmayan beş koyun çobanının etrafı jandarmalarla çevrilmiş ve ilk ateş sırasında katledilmişlerdir. Diğer bir kişi de ayağından yaralanmıştır. Yaralanan yoksul köylümüz "ne olur bana su verin" diye feryat ederken ağzına matara uzatılmış ve su içmesine fırsat verilmeden başı taş ve tekmelerle ezilerek o da katledilmiştir. Ölenlerin ağzına kurşun sıkılmış ve cesetler süngülerle delik deşik edilmiştir. Tutsak edilenler çırıl çıplak soyundurulduktan sonra çeşitli işkenceler yapılmış ve öldürülecekleri sırada birkaç jandarma erinin "beş kişiyi öldürdük bu seferlik bu kadar yeter" demeleri üzerine ikinci katliamdan vazgeçilmiştir. Yani bir başka tarihe ertelenmiştir adeta.

Orada bulunan çobanların karılarına ahlaksızca saldırılarda bulunulmuştur. Daha önce Barbunus ve Bacın köylerinde öldürülenlerden biri olan Abdülkadir Akay'ın cesedini almaya gelen kızkardeşine İdil katliamını gerçekleştiren İdil jandarma Başçavuşu A. Rıza Kahraman şöyle demiştir: "Kardeşin can çekişiyordu, vurdum tamamladım. Çek git yoksa seni jandarmalara teslim ederim" Son İdil katliamının celladı bu aynı kişi köylülere "Pis Kürtler sizden birkaç kişiyi gebertmeden gitmeyeceğim" demiştir. Egemen sınıfların halkı aldatmayı amaçlayan yayınlarda bol sayıda mermi ve silah bulunduğu öldürülenlerin çatışma sırasında vuruldukları söylenmektedir. Çatışma sonucu hiçbir jandarmanın yaralanmaması ve olay yerinin huduttan 70 km uzakta olması bu iddiaların gerçek dışı olduğunu kanıtlamaktadır. Emperyalizmin sömürgeci güçleri bu kanlı olayları kudurmuşçasına geçtiğimiz günlerde Midyat'ın Barbunus ve Bacın köylerinde Cizre'de, Silopi'de, Malatya'da, Zeytinburnu'nda, Nusaybin'in Akarsu nahiyesinde sahnelemekten çekinmemişlerdir. Bütün bu yörelerde gerçekleşen baskı ve katliamlar özellikle katliamlarda çatışma diye bir şey söz konusu değildir. Sömürgecilerin döktükleri kan onları doyurmamış olacak ki, yeni toplu imhalar yaratmakta kanlı ve açık bir biçimde faşizme gerekçe yaratmaya çalışmaktadır.

Biz aşağıda imzaları bulunan demokratik kuruluşlar hakim sınıfların kanlı katliamlarını ırkçı-şöven ve militarist baskılarını nefretle protesto ediyoruz.. Ve diyoruz ki halkımızın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini hiçbir güç durduramayacaktır.

10.2.1976

Midyat Devrimci Kültür Derneği,
Mardin Sosyal Dayanışma Derneği,
Nusaybin Sosyal Dayanışma Derneği,
Nusaybin TÖB-DER şubesi,
Kızıltepe TÖB-DER şubesi,
Mardin TÖB-DER şubesi,
Midyat TÖB-DER şubesi,
Gercüş TÖB-DER şubesi,
Diyarbakır TÖB-DER şubesi,
Diyarbakır D.Y.Ö.K.D.
Diyarbakır LİSE-DER

SİVAS'TA TERÖR.

- HER GEÇEN GÜN YENİ BİR TERÖR UYGULAMASI ORTAYA ÇIKIYOR.
- SİVAS'TA BASKI, TUTUKLAMA, İŞKENCE KOL GEZİYOR.

Gün geçmesinki yeni bir terör uygulaması karşımıza çıkmış olmasın? İşte Uşak'ta polis "Devrimci Gençlik" dergisinin satışını engellemeye çalışıyor, her sayısını toplatıyor, sokaktan aldığı yurtseverlere karakollarda işkence yapıyor. Devrimcilere kendi deyişleriyle 'nefes aldırmıyorlar'..

İşte Sivas.... Yurtseverler, yıllardır örgütsüzlüğün, dağınıklığın verdiği çekingenliği, ürkekliğin içinde gerek polisin gerekse faşist komando bozuntularının terörü karşısında suskun kalıyorlardı. Ancak bir yıl önce kurulan Sivas Devrimci Kültür Derneği (Önce Sivas Halkı Sevenler Derneği olarak kuruldu, 1975 yazında yapılan genel kurulda adı D.K.D. olarak değiştirildi) Sivas'lı yurtseverlerin demokratik kitle örgütü haline geldi. Bir yandan eğitim enstitüsünde okuyan yurtsever gençlerin örgütlenerek dernek çatısında toplanmaları, aynı şekilde orta öğrenim gençliğinin örgütlenerek dernek çatısında toplanmaları, diğer yandan çalışan gençlerin derneğe gelmeleri büyük bir potansiyel yarattı. Bu arada dernek içinde olumsuz davranışları, sekter tavırları ile demokratik kitle örgütlenmesine zarar veren unsurların etkisiz hale getirilmesi için harcanan yoğun çaba sonucunda, zararlı unsurlar tasfiye edilmiş, böylece D.K.D. büyük bir canlılık kazanmıştır. Sivas'ta devrimci mücadele diğer demokratik örgütlenmelerde (TÖB-DER, TÜM-DER gibi) geniş boyutlar kazanmıştır.

Bütün bu gelişmelerle birlikte, faşist komando bozuntularının yürütmeye çalıştıkları teröre karşı konmaya başlanmış, kararlı ve soğukkanlı bir mücadelenin örnekleri verilmeye başlanmıştır.

Devrimcilerin bu kararlı direnişleri karşısında çileden çıkan faşistler, Ocak ayı içinde endüstri Meslek Lisesine ve Ticaret Lisesine toplu saldırılara giriştiler. Saldırıların karargahı olarak da iki yıllık Eğitim Enstitüsü'nü kullanmaktadırlar.

Eğitimin faşistleştirilmesi planına uygun olarak Eğitim Enstitüsü faşist karargah haline getirilmiştir. Gerek İlk Öğretmen Lisesinde gerekse Eğitim Enstitüsündeki yurtsever öğrenciler okula giremez hale getirilmiştir.

13 Ocakta faşistler zayıf oldukları Meslek lisesinde boykot koymaya çalışmışlardır. Fakat ancak 5 dakika sürdürebilmişlerdir bu boykotlarını. Okul içinde ve dışında gerekli cevabı alan faşistler 14 Ocak'ta okula silahlı bir saldırı düzenlemişlerdir. Saldırı sonucunda birçok yurtsever yaralanmış ama faşistler püskürtülmüştür. Polis ise her zamanki gibi devrimcileri tutuklamıştır.

15 Ocak'ta öğrenci velileri çocuklarının can güvenliğini kendileri sağlamak için okul çıkışı saatinde Meslek Lisesi önünde toplanıyorlar D.K.D. üyeleri de arkadaşlarını polis-faşist saldırısına karşı korumak için orada bulunuyorlar. Okul çıkışında polis saldırıyor ve bazı yurtseverleri gözaltına alıyor. Ancak öğrenci velileri ve öğrenciler 500 ü aşkın bir kalabalık halinde sloganlar atarak Hükümet meydanına iniyorlar. Ve hiçbir baskıdan yılmıyacaklarına dair and içiyorlar.

DEVLET TERÖRÜ KOMANDO TERÖRÜNÜ TAMAMLIYOR.

Sivas halkının bu kararlı direnişi polis ve faşistleri şaşkına çeviriyor. Polis devrimcileri yıldırmak için geniş bir sindirme hareketine girişiyor. Ülkü Ocakları, MHP ve Eğitim Enstitüsü Müdürünün okul içindeki lojmanına dinamit atılmasını bahane ederek saldırılara girişiyorlar. 100 e yakın devrimci gözaltına alınıyor. Falaka, sopa, işkence uygulanıyor devrimciler üzerine ama bir sonuç alamıyor polis. Daha sonra evlerden, aile toplantılarından adam toplamaya devam ediliyor. Aziz Nesin' in mizah kitaplarına yasak deniliyor. Üzerinde bulunduranlara işkence ediliyor.

Bu arada devrimcilerin örgütü D.K.D. hiçbir gerekçe göstermeksizin kapatılıyor.

Bütün bu olaylar bize şu gerçeği öğretiyor:

Kamuoyunu terör ve baskıya alıştırmak, terör ve katliamları kurumsallaştırmak istiyorlar.

Devrimci hareketin aydın sınırlarını aşarak halk kitleleri ile bütünleşmesi her geçen gün artarak ve her alanda örgütlenerek gelişen anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleden oligarşik dikta ürkmektedir. Bunun için polis-faşist terörü birbirini tamamlayarak gelişen devrimci kavgayı bastırmayı, yurtseverleri ezmeyi amaçlıyor.

YURTSEVERLER!

Baskı terör ve katliamlara karşı uyanık olmalı ve kitleleri uyarmalıyız,
Faşizme karşı mücadeleyi hayatın bütün alanlarında örgütlemeli ve kitlelerin aktif mücadelesini faşizme karşı bir kale gibi dikmeliyiz,
Demokratik mevzileri terketmemeli faşizme karşı mücadelenin esasında bir devrim meselesi olduğunu unutmamalıyız.

HİNDİSTAN ve REVİZYONİST POLİTİKALARIN KADERİ ! (III)

PARLEMENTERİZMDE KARAR KILIŞ.

1948-50 döneminin başarısızlığı, HKP'ni siyasetini yeniden değerlendirmeye zorladı. Moskovadan dönen Parti heyetinin 1951 Kalküta Konferansı'nda ortaya koyduğu noktalar HKP'nin 1956 yılına kadar benimseyeceği siyaseti oluşturacaktır. Gerçekte bunlar bir öncekinden farklı değildir; Hindistan'ın İngiliz emperyalizminin egemenliği altında olduğu, Nehru hükümetinin de emperyalist denetimde halk düşmanı bir hükümet olduğu belirtiliyor ve gündeme "halk demokrasisi" getiriliyordu. Ancak burada önemli olan, "hükümeti devirme"nin hedef olarak alınması, bunun da "bütün anti-emperyalist, anti-feodal parti ve güçlerin" güçbirliğiyle sağlanacağı belirtilerek, sözde olmasa bile, pratikte parlamenter mücadelenin temel alınmasıydı. Bunda HKP-nin, yeni program uyarınca katılma kararı aldığı, 1951 genel seçiminde elde ettiği başarının da önemli bir payı vardır. Bu seçim sonucunda Parti'nin bazı adayları Nehru'dan da daha çok oy topluyor, tutuklu bulunan üyeleri seçim kazanıyor ve HKP parlamentoya Kongre Partisi'nden sonra en büyük çoğunluğa sahip parti olarak katılıyordu. Bu başarıda en önemli pay muhakkak ki önceki dönemde HKP kadrolarının aktif kitle mücadelesinin başını çekmeleri olmuştur.

Bu tarihten ve özellikle 1956'dan sonra izlenen siyaset, giderek HKP'ni burjuva siyaset arenasına hapsedecek, örgütü ve kadrolarını kitlelerden koparacaktır. Bu durum 1964'te Parti'den ayrılacak olan HKP (Marksist) için de bir değişiklik göstermeyecektir. Parlamentarizmde karar kılarak varılan nokta teslimiyetçilikti.

DÜNYADA İLK «BARIŞÇIL GEÇİŞ»!

1956'da SSCB'nde Kruşçev'le birlikte başlayan anti-Stalinizm hemen HKP'ni etkiliyor, Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti Nehru hükümetini "ilerici" politikalarından ve özellikle "bağımsız" dış politikasından dolayı övüyor, Kruşçev ve Çu En Lay Hindistan'ı ziyaret ederek büyük ilgi topluyordu. HKP'nin Kerala'da toplanan 4. Kongresi (1956) Kongre-HKP koalisyonunu önerenlerle, Kongre'ye karşı bir koalisyon önerenler arasında yer alan şiddetli tartışmalarla geçiyor ve sonuncu öneri kabul ediliyordu.

1957 Eyalet Seçimleri'nde Kerala Eyaleti'nde seçimi kazanan HKP bu Eyalette hükümeti kurdu. Seçim kazanmanın ilk heyecanıyla Parti yöneticileri bunu, işçi sınıfının barışçı yoldan iktidarı ele geçirmesi olarak değerlendiriyor ve Kerala'nın dünyaya barışçı yoldan sosyalizme ulaşmanın ilk örneği olduğunu ilan ediyordu.

Bu ilk heyecan çabuk dinecek ve "komünist hükümet", egemen sınıfların merkezi hükümetinin ve bundan güç alan mahalli burjuvazi ve feodal güçlerin nasıl elini kolunu bağladığını kısa sürede görecektir. Hükümetin pasifliği onu destekleyen kitlelerde hüsran uyandırıyor, bu da hükümete karşı oluşturulan anti-komünist kampanyanın güçlenmesini etkiliyordu. Bu arada, Devrimci Sosyalist Parti'nin kontrolunda olan sendikanın bir fabrikada grev başlatması ve bunun üzerine Eyalet polisinin işçilere ateş açarak üç işçiyi öldürmesi, ilk başta hükümeti öfkelendiriyor, ancak uzun tartışmalar sonucu, kendi kontrollarında olması gereken polise saldırmanın hükümeti zayıflatacağı gerekçesiyle, demagojik bir biçimde polisin davranışı savunuluyordu. Bu olay anti-komünist propaganda bakımından bulunmaz bir fırsat olmuştu.

1959'da Kerala'ya gelen Nehru, hükümetin ancak seçimleri yenilemek şartıyla devam edebileceğini belirtmiş, bunun kabul edilmemesi üzerine de dünyadaki ilk "barışçı geçiş" hükümeti lağvedilmiştir. Nehru'nun hükümetle yaptığı toplantıda yönelttiği ilk soru ilginçtir: "Bu kadar kısa sürede kendinizi halktan tecrit etmeyi nasıl başarabildiniz?"

HKP-HKP (M).

Kuruluşundan beri HKP yönetimlerinin izlediği değişen siyasetlerin, her defasında Parti içinde bir muhalefet oluşturması doğaldı. 1960'lara gelene kadar ayrı bir örgütlenmeye gitme gereğini duymayan bu muhalefet için özellikle bu yıllarda gelişen olaylar karşısındaki HKP yönetiminin izlediği siyaset, ayrılığı zorunlu kıldı. Bu olaylardan, ayrılıkta önemli rollerden birini oynayan Çin Halk Cumhuriyeti ile Hindistan arasında çıkan sınır anlaşmazlığı üzerine 1962'de başlayan sınır savaşıydı. HKP bu sorunun çözümü için baştan ÇKP yöneticileri ve bu arada Çu En Lay ile görüşmeler yapmış, bu görüşmeler sonuca ulaşmayınca en sağ partilerden hiç de farklı olmayan aşırı şövenist bir tutum takınmıştır. Yönetim bu konuda, "Anavatanı Çin'in Açık Saldırısına Karşı Korumak İçin Birleşme" kararı almış, bazı yöneticiler "sarı tehlike"den bahseden ırkçı konuşmalar yapmışlardır.

Ayrılığa temelli bir ideolojik farklılığın, değişik devrim stratejilerinin yol açtığı söylenemez; çünkü Parti içindeki her iki ana grup da Kongre hükümetini parlamento içinde çoğunluk sağlayarak devirme peşindeydi. Ayrılıklar pratikte hangi siyasi partilerle işbirliği yapılacağına ve seçim taktiklerine dayanıyordu. Bir grup, Müslüman Birliği ve hatta faşist Jan Sangh'la işbirliği önerirken, diğeri Kongre soluyla ittifak yolunu benimsiyordu. SSCB'nin Hindistan ve HKP'ne ilişkin siyasetinin de ayrılığa önemli bir etkisi olacaktı. Bardağı taşıran son damla, Parti liderlerinden Dange'nin (halen HKP başkanı) 1924'te İngiliz yetkililere yazdığı iddia edilen ve onların emrinde olduğunu bildiren bir mektup üzerine Milli Konsey'de çıkan tartışma oldu. Sonradan HKP(M)'ni kuracak olan grup bunun gerçek olduğunu iddia ediyor, yönetimin bir bölümü ise sahte olduğunu öne sürüyordu. Konsey'in üçte bir kadar bir çoğunluğu bu tartışma üzerine toplantıyı terkedecek ve bir daha geri gelmeyerek HKP(M)'nin örgütlenmesine girişeceklerdi(1964).

HKP'nin güçlü bir kitle mücadelesine sahip olduğu bölgelerdeki yönetici kadroları ve üyeleri HKP(M)'ni destekliyordu. Ayrılık ertesinde HKP 108000, HKP(M) de 119000 üyeliğe sahipti. HKP bu sayıyı 1966'da 173000'e çıkarırken, HKP(M)-nden ayrılıklar onun üye sayısını 67'de 83000'e, 1968'de de 76000'e düşürecekti.

BATI BENGAL HÜKÜMETİNDE BULUŞMA.

Her ne kadar HKP(M), ayrılık ertesinde HKP'ni reformizm ve parlamentarizmle sözde suçlar görünmüşse de, gerçek hayat bu iki partiyi, Kongre Partisi'nin 1967 seçimlerinde ilk kez salt çoğunluk elde edememesi üzerine, Batı Bengal hükümetinde buluşturdu. Bu seçimlerde HKP, Kongre Partisi'nden ayrılan Bengal Kongresi'yle, HKP (M) ise Sosyalist İşçi Partisi'yle ittifak kurarak oluşturdukları iki ayrı "birleşik cephe" ile yer aldı ve seçim sonucunda bu iki "birleşik cephe" birleşerek Batı Bengal Birleşik Cephe hükümetini meydana getirdi. HKP'nin ayrılık öncesindeki bu iki kanadı hükümette buluştuklarında 1957'deki Kerala "barışçı geçiş hükümeti" kadar iddialı değillerdi; ancak, teslimiyetçi siyasetleri onları devrimci bir partinin çalışma tarzından ve kadrolarından yoksun bıraktığından, bu hükümetin kuruluşunu bir zafer olarak ilan ederek göz boyamaktan başka çareleri de yoktu.

Hindistan'daki ikinci "komünist" hükümet için en büyük sorun, bu kez Devrimci Sosyalist Parti ve grevci işçiler değil, HKP(M)'nden ayrılan grupların yönettiği Naksalbari'deki silahlı köylü ayaklanmaları olmuştur(1967). Daha sonra Naksalit olarak anılacak bu grupların "sol-maceracı" olduğunu belirten hükümet, merkezi polis ve askeri birliklerin bu ayaklanmaları hunharca bastırmalarını ve binlerce köylüyü katletmelerini, hiçbir demagojiye de sapmadan, desteklemiştir.

1967 yılı sonunda, parlamentoda güvensizlik belirtilmesi üzerine Eyalet iktidarından çekilen "birleşik cephe", 1969 yılında yenilenen seçimler sonucunda öncekinden daha fazla koltuğa sahip olarak yeniden hükümeti kurmuş, bu hükümet de ancak bir yıl dayanabilmiştir.

HKP (M) - HKP (M-L).

HKP(M)'nden ayrılan gruplar HKP(Marksist-Leninist) olarak ortaya çıkıyorlardı. Ne var ki, bu örgütlenmeler merkezi bir siyaset ve örgütlenmeye sahip olmayan, ülkenin çeşitli bölgelerine dağılmış bağımsız birimler durumunda kaldıklarından bir partiden söz etmek güçtür. "Pekin siyaseti"ni sürdüren bu gruplar özellikle Batı Bengal ve Andra Eyaletleri'nde köylü kitlelerin güçlü kendiliğinden mücadelelerini silahlı ayaklanmalar halinde örgütlemek istediler. Buna ne siyasetleri ne de örgütlenmeleri elvermediğinden, ayaklanmalar birkaç yıl içinde bastırılarak pek çok lideri kurşuna dizildi veya hapsedildi. Bu liderlerden hapsedilenler arasında Çaru Mazumdar ve Kanu Sanyal da bulunuyordu. Çaru Mazumdar 1972 yılında hapisanede öldü.

Kırlarda yenilen darbeden sonra, 1970-71 yıllarında, şehirlerdeki silahlı hareketlere ağırlık verildi. Bu hareketlerde çoğu kez hedef "yeni revizyonizm" ve "temsilcisi", -daha sağdaki HKP değil de- HKP(M) olmuştur. Yanlış bir siyaseti, öte yandan yenilginin getirdiği pasifizmi bu demagojik "baş hedef"ten başka ne gizleyebilirdi?

REVİZYONİZMDE BULUŞMA.

1971 sonrasında Gandi hükümetine SSCB desteği iyice artıyor, bu siyasete paralel olarak HKP 1971 seçimlerine Gandi'nin Kongre Partisi'yle ittifak yaparak giriyordu. Bu ittifak sıkıyönetime giden günlerde güçlenecek ve uygulamalarını geçen sayıdaki yazımızda gördüğümüz sıkıyönetimi ve peşinden gelen göstermelik reform programlarını HKP alkışlayacaktır.

HKP(M), bir yandan Kongre'ye karşı parlamenter ittifaklar peşinde koşarken, öte yandan J.P. Narayan'ın başını çektiği boz-bulanık kitle muhalefetini destekliyordu. Nehru'nun eski yakın arkadaşı Narayan, Gandi iktidarını yıpratmaya yönelik, rüşvet, yolsuzluk, enflasyonla mücadeleyi öngören ve genellikle küçük burjuvazinin kitle desteğine dayanan, ancak burjuvazi içindeki çelişik çıkarları temsil eden gerici partilerin de desteklediği, kitle gösterilerine liderlik ediyordu. Narayan hareketi hiçbir anti-emperyalist, anti-feodal slogana yer vermezken anti-komünist sloganlara açıktı. Narayan hareketine kendini kaptırmayan devrimci gruplar, bunun hükümet üzerindeki SSCB'nin etkisine karşı ABD etkisini arttırmayı amaçlayan CIA desteğindeki gerici bir hareket olarak değerlendiriyorlardı.

Kendini HKP(M-L) olarak adlandıran, Satya Singa ve Pulla Redy'nin liderliğinde ve oldukça önemli bir kitle desteğine sahip grup da bu harekete peşine takılmıştı. Taktik hep aynıydı: Narayan muhalefetiyle Gandi'ye karşı, sonra da bu muhalefete karşı mücadele.

1971 yılında Bengaldeş'in Pakistan'dan ayrılması yolunda sürdürülen mücadelenin hızlanması ve Pakistan orduları karşısındaki silahlı direnişin göreli başarısı bütün partileri Pakistan'a karşı bir platformda birleştirirken, HKP(M-L) ve HKP(M)-nin sol kanadında büyük bir umut yaratmıştı. Bu umut, Bengaldeş'teki gerilla mücadelesini destekleyerek ve Hindistan'a sığınan 10 milyon mülteciyi de bu yola kanalize ederek, uzun süreli bir gerilla savaşıyla, başta Batı Bengal'i de içine alan bağımsız bir "Birleşik Kızıl Bengal" meydana getirmek ve giderek bunu Pakistan ve Hindistan ölçeğinde devrimci bir savaş haline dönüştürmekti. Bu düşünceden hareket eden HKP(M-L), Bengaldeş gerillalarına aktif destekte bulunuyordu. Ancak Çin Halk Cumhuriyeti'nin Yahya Han-a "Birleşik Pakistan"ı savunan destek mesajları iletmesi HKP(M-L) içinde bir kargaşa yaratarak ,

OLİGARŞİ VE FAŞİZM-2

7. SAYFADAN DEVAM.

2) Halkın yükselen mücadelesi kaçınılmaz olarak, oligarşi içindeki çelişkileride derinleştirir. Kendi iç çelişkilerini çözmek ve tek başına iktidarını sağlayabilmek için tekelci sermaye açık faşizme kaçınılmaz olarak ihtiyaç duyar. Tekelci sermaye hem kendisi dışındaki diğer gerici sınıfları eritmek hemde kendi iç çelişkilerine çözüm bulmak için böyle bir yola başvurur. (Örneğin 12 Mart muhturası ile pre-kapitalist unsurları yönetimden uzaklaştırmaya onların sömürüden aldıkları paya el koymaya çalışırken, diğer yandan da kendi iç çelişkilerini çözme yoluna gitmiştir. 12 Mart öncesi Yapı ve Kredi Bankası'nın karları artarken Türkiye İş Bankasının karları düşmekte-dir. Muhtıradan sonraki dönemde ise tersine dönmüş Yapı ve Kredi Bankası'nın karları düşmeye İş Bankası ve Akbank'ın karları artmaya başlamıştır.)

3) Tekelci sermayenin kendi iç çelişkisinin ve oligarşi içindeki sınıflararası çelişmenin açık faşizme yol açmasının yanısıra, emperyalizm, uluslararası politikasının ülke içinde bir yansıması olarak açık faşizme başvurabilir. Eğer emperyalizm ve yerli oligarşik yönetimi, bir zincirin iki halkası olarak düşünürsek, açık faşizm bu iki kesimin çeşitli dönemlerdeki ilişki ve çelişkilerinin zorunlu sonucu olarak ortaya çıkar. Belli dönemlerde oligarşinin iç çelişkileri açık faşizmin belirleyicisi olur. Bunun tam aksi durumlarda söz konusudur. Örneğin, Güney Vietnam'da vaktiyle yapılan çeşitli hükümet darbelerinde belirleyici olan Amerikan emperyalizmi idi. Ve açık faşizm onun uluslararası ilişki ve çelişkilerinin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

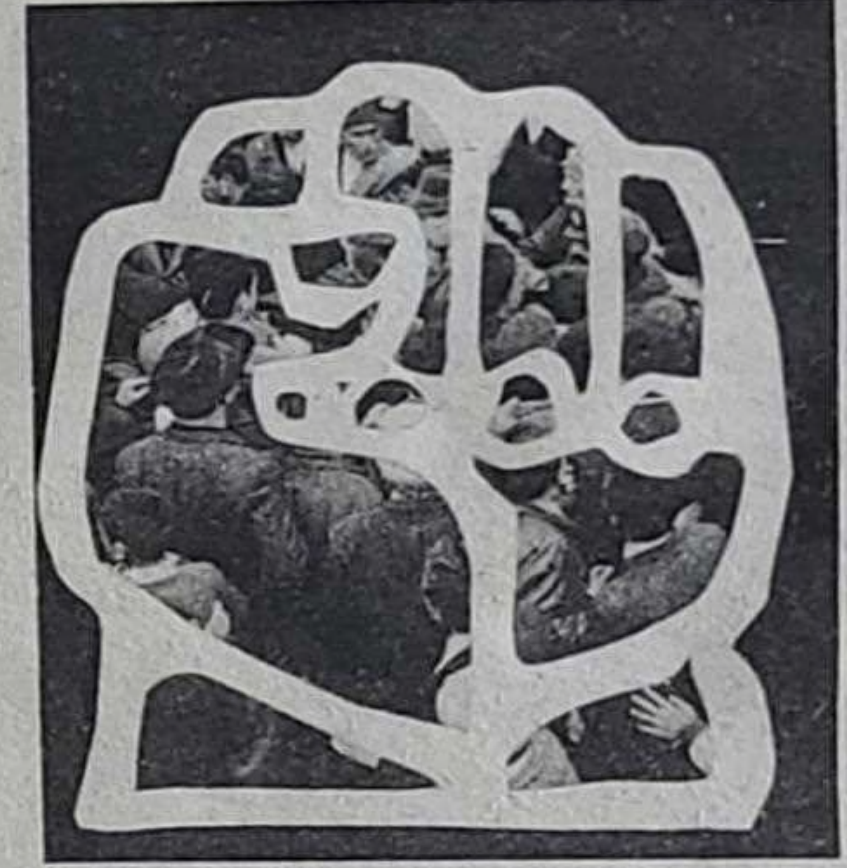
Kısacası emperyalizm, yerli tekelci sermaye, halkın yükselen devrimci mücadelesini boğmak, diğer sınıf ve tabakaları yönetimden uzaklaştırmak istediği dönemlerde açık faşizme başvurur. Açık faşizm dönemleri tekelci sermayenin tek başına iktidar olmaya çalıştığı dönemlerdir. Burada tekelci sermayenin iktidarı tek başına almasının diğer bir aracı olan onun reformist tercihleri, dolayısıyla reformizm üzerinde de durmak konuya belirli açıklıklar getirmek gerekmektedir. Reformizmin günümüzdeki anlamı ve boyutlarını iyi kavramak gerekir. Günümüzde reformizm, tekelci sermayenin tek başına iktidarı sağlamada başvurduğu bir yöntemdir. Yani yukardan aşağıya çeşitli reformlarla tekelci sermaye diğer sınıf ve tabakaları iktidardan uzaklaştırmaya çalışır. Fakat bu reformcu atılımları hiçbir zaman açık faşizmin tam zıddı alternatifi olarak görmemek gerekir. Yani tekelci sermayenin politikası, diğer sınıfların sömürüden aldığı payı azaltmak onları ekonomik olarak güçsüzlüğe düşürerek, siyasi yönetimdeki etkinlikleri ile geçirmek ise, bu kesimlerle bağını koparmada ya açık faşizme baş vurur veya reformcu atılımlarla bunu gerçekleştirmeye çalışır. Ama bu ayrıymış gibi görünen tercih kısa zamanda biribirine dönüşebilir. (12 Mart muhtırası ve sonrası hatırlanmalıdır.)

Demekki çağımızda, tekelci burjuvazinin reformist kanadından bahsetmek yanlıştır. Ancak ve ancak burjuvazinin çeşitli kesimlerinin reformcu tercihlerinden söz edilebilir. Ve çeşitli sınıfların reformcu tercihlerinin boyutları belirli farklılıklar gösterebilir. Fakat hiçbir zaman tekelci burjuvazi reformist bir karakter gösteremez. Çünkü reformizm burjuvaziyi rekabetci dönemde karakterize eden bir olaydır. Şimdi ise tekelci sermayenin belirleyici yönü (özellikle ülkemizde) onun faşist özlemi ve tercihidir. İster reformcu tercihlerle olsun, ister direk olarak açık faşizm uygulamasıyla olsun, tekelci sermayenin tek başına iktidarda olduğu dönemlerde (açık faşizm dönemleri) ittifaklar politikası, diğer sınıflarla ittifakının ve ortak yönetiminin söz konusu olduğu dönemlerden (kurumsal faşizm dönemleri) belirli farklılıklar gösterir. Açık faşizm döneminde oligarşinin belirli kesimlerin ekonomik ve siyasi yapıdaki etkinlikleri ellerinden alınır. Bu kesimlerin oligarşiye karşı tavır almaları gündeme gelmiş olur. Bu tavır alış, devrimcilerin yararlanması gereken, oligarşiye karşı bir tavır alıştır. Örneğin açık faşizm döneminde tekel dışı sınıfların, oligarşi içindeki pre-kapitalist unsurların oligarşik yönetimden uzaklaştırmaya çalışılması ve bu kesimlerin oligarşiye karşı tavır alışı yararlanılması gereken bir çelişmedir. Gizli faşizm döneminde ise oligarşi içinde varolan sınıfların durumu daha değişiktir. Sömürücü sınıflar arasında geniş bir ittifak sözkonusudur. Bundan ittifaklar politikası somut tahlile göre belirli farklılıklar göstermektedir. Yukarıda kısaca belirttiğimiz nedenlerden dolayı sömürge tipi faşizmi sürekli açık faşizm olarak tanımlamak büyük tarihi yanılgılara yol açabilir. En basitinden bu bizi kurumsal faşizm dönemindeki demokratik haklardan yararlanmaya, yanımıza alabileceğimiz güçleri yanlış tespit etmeye götürür. Demokratik devrim programımıza ve ittifaklar sorununa, işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketi açısından bakmak, kaçınılmaz bir şekilde somut şartların durumunu etraflıca ve doğru bir şekilde değerlendirmeyi gerektirir. Soyut birtakım formülasyonlar yerine, bu mücadeleyi geliştirecek somut şartların tahlilini yapmak ve pratiğimizi bu tahlilin ışığında yönlendirmemiz gerekir.

Söylenmesi gereken son söz ülkemizde anti-faşist mücadelenin sürekli gündemde olduğudur. Bu anti-oligarşik mücadelenin ta kendisidir. Fakat faşizmin çeşitli dönemlerinde somut tarihi duruma göre ittifaklar sorununda, oligarşi içindeki ve ona karşı mücadeleyi yürüten sınıflar kombinezasyonunda belirli farklılıklar ortaya çıkar. Bu o somutun tahlilini zorunlu kılan bir olaydır. Demokratik devrim programı (proleteryanın asgari programı) gizli faşizm döneminin anti-faşist mücadele programını içermektedir. Bu anti-faşist mücadele kitle örgütlerinin ve gençliğin rolü, görevleri ise ayrı bir önem taşımaktadır. Bu konudaki ayrıntılı görüşlerimizi ilerde dile getirmeye çalışacağız.

YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELESİ

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK

HİNDİSTAN: ve REVİZYONİST POLİTİKALARIN KADERİ. III

önceki pozisyonunu terketmesine yol açtı. Aynı dönemde SSCB Muciburrahman'ı destekliyor, Muciburrahman ise Yahya Han'a Le Monde gazetesine yaptığı açıklamayla şu mesajı iletiyordu:"Batı Pakistan hükümeti sadece benim Doğu Pakistan'ı komünizmden kurtarabileceğimden yoksa habersiz mi?"(3)

Bilindiği gibi, Hindistan orduları kısa sürede Pakistan ordularını mağlup edecek ve Bengaldeş'in "bağımsızlığa" kavuşmasını Gandi kendi zaferiymiş gibi kullanacaktı. Böylece Bengaldeş'teki mücadelenin yarattığı umutlar yitip gitmişti.

Hindistan'da sıkıyönetim üzerinden daha iki ay geçmeden, 15 Ağustos 1975'te, Muciburrahman'ın "aşırı sağcı ve Amerikancı" bularak, kendi yönetiminden uzaklaştırdığı Muştak Ahmet, Bengaldeş'te darbeyle yönetimi ele alınca SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin rolleri değişiyordu. Çin ve Bengaldeş'te Pekin siyasetini izleyen ve darbeden sonra "yer üstüne" çıkan Muhammet Toaha, Muştak Ahmet yönetimini desteklerken, bu kez de SSCB bu yönetimi tanımayacaktı.

SIKIYÖNETİM

Hindistan halkı, HKP ve doğurduğu partiler, gruplar, fraksiyonlar sıkıyönetim günlerine böyle geldi. Bir yanda sömürünün her gün binlercesini açlıktan ölüme ittiği halkın giderek büyüyen, bilinçlenen anti-emperyalist mücadelesi, öte yanda bu mücadelenin "sözde" öncüleri, düşman kardeşlerin darmadağınık örgütleri, siyasetleri, ideolojileri... elbette bu düşman kardeşlerin paramparça böldüğü sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve kararlı, büyük devrimci potansiyele sahip kadrolar... Gerçekten Gandi hükümeti, sol içindeki düşmanlıkları büyük bir beceriyle kullanmıştır; çoğu kez devletin baskı güçlerini kullanmak ihtiyacını dahi duymadan, yukarıda örneklerini gördüğümüz gibi, sol grupları birbirine kırdırtmıştır.

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi-feodal kalıntılar üzerine oturan Gandi hükümeti- burjuvazi içindeki çelişkilerin de şiddetlendirdiği, halkın tehdit edici kitle eylemlerini ezebilmek, hükümetine ve dolayısıyla temsil ettiği egemen sınıf iktidarına karşı, ne ölçüde olursa olsun, her türlü örgütlü mücadeleyi yok edebilmek, böylece egemen sınıfların emperyalizmle olan ittifakını daha da güçlendirebilmek için bundan daha iyi fırsat bulamazdı. Sıkıyönetimle gelen katliam, işkence, tutuklama kampanyasında HKP'nin düştüğü durum gerçekten bir trajediyi andırıyordu... HKP Başkanı ünlü Dange kısa bir süre önce, Parti üyelerinin tutuklandığını ve çalışmalarının önlendiğini bildiriyor, ancak arkadan hançerlenmesine rağmen, gene de Gandi'yle ittifakına dört elle sarılıyor ve sıkıyönetimin devamını, seçimlerin ertelenmesini destekliyordu(4). Başka ne yapabilirdi ki, bir devrim mi?

DÜNYADA HİÇ BİR GÜÇ PROLETERYANIN ZAFERİNİ ÖNLEYEMEZ. BU ZAFER HEM AVRUPA HALKLARINI HEM DE ASYA HALKLARINI ÖZGÜRLÜĞE KAVUŞTURACAKTIR. (5)

İşte, "bütün toplumların tarihinin, sınıf mücadeleleri tarihi" olduğunu ortaya koyan tarihi materyalizmi unutarak sosyal mücadeleyi idealistçe ele alan ve somut çelişkilerin diyalektiğinden hareket etmek yerine siyasetini metafizik kalıplar içinde saptayan "komünist(!)" hareketlerin Hindistan'da yaşanmış kaderi...

Ne var ki, bu hareketlerin bütün körlüğüne rağmen Hindistan'da ve Güney Asya'da sınıf savaşı sürmekte ve bu ülkelerin tarihini yazmaktadır.

Hindistan'dan gelen haberlerin sevinç uyandıran yönü, yer altına geçen HKP(M)'nin sol kanadı ve HKP(M-L) adını taşıyan bazı grupların, dikte edilen siyasetlerin kurbanı olmaktan vazgeçerek, Hindistan işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketini teoride ve pratikte canlandırmak üzere devrimci bir birlik oluşturma gayretleridir. Biliyoruz ki, revizyonist politikalar er geç iflas edecek ve işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketini yaratanlar er geç zafere ulaşacaktır.

Hindistan'daki sosyal ve siyasal mücadelenin bu kısa tarihi muhakkak ki, kafamızda yaşadığımız şu günleri canlandıracaktır ve muhakkak ki en başta tanık olduğumuz revizyonist politikalar ve tanık olacağımız kaderlerini...

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK

(3) Robin Blackburn, Explosion in a Subcontinent, Pelican Books, Middlesex, 1975, s.348.

(4) Le Monde gazetesinden aktaran Politika gazetesi, 18 Ocak 1976.

(5) V.I.Lenin, Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.98.

UNUTULMAYACAK.

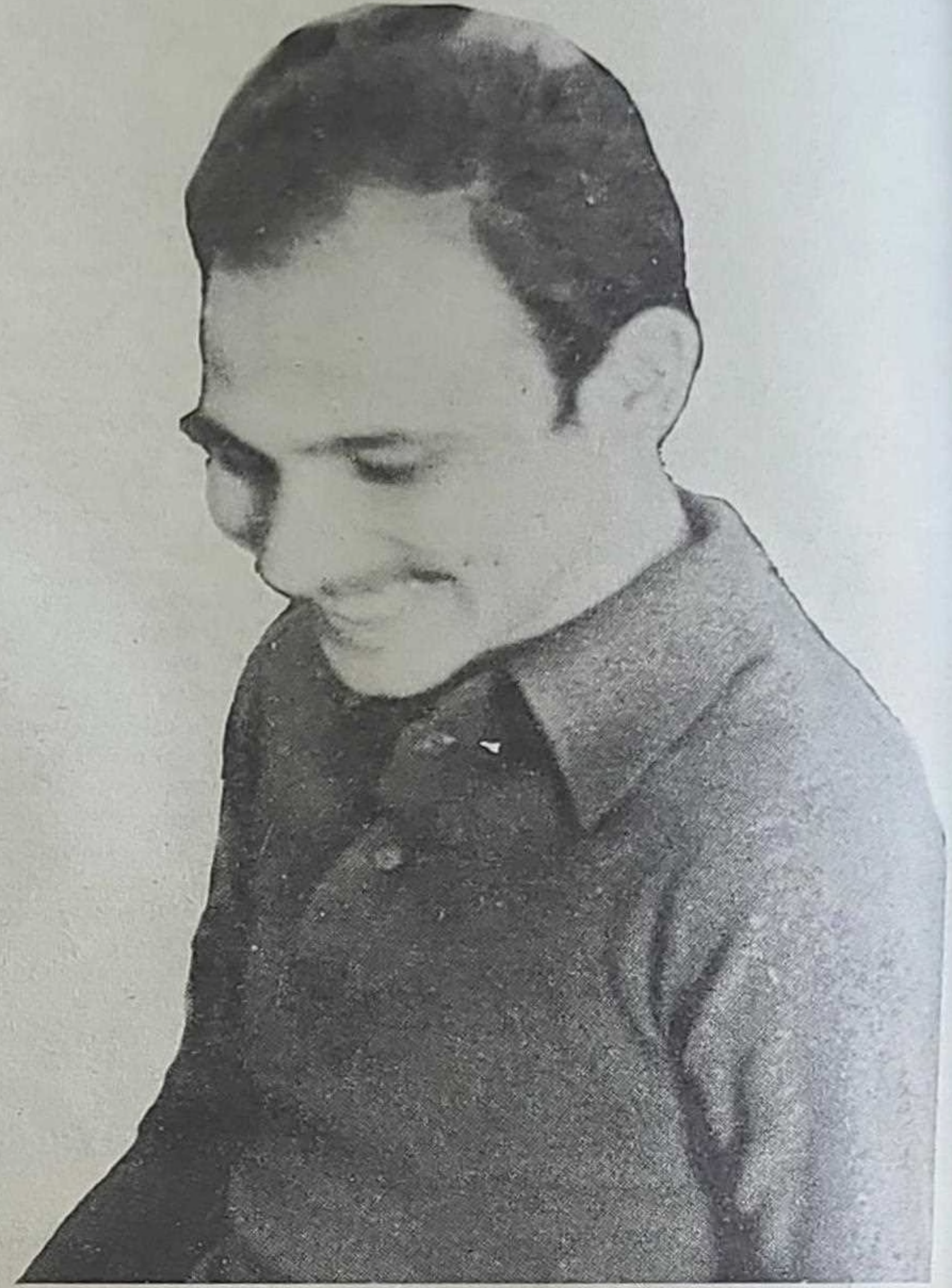
O, emekçi halkın kurtuluşu davasına
kendini adayan
yüzbinlerce devrimciden biriydi.

yoksul halkın üstüne çöken
12 mart karanlığında
faşizme karşı direnirken vurularak düştü...

bu soylu kavgada hayatını kaybeden
yüzlerce devrimciden biri olurken,
milyonlarca emekçinin yüreğinde parlayan
bir umut güneşi oldu.

Selâm Ona!
ve bu mücadelede hayatlarını kaybedenlere...

BİN SELÂM!

M. ÇAYAN'IN 1971 SONBAHARINDA SELİMİYE KIŞLASI HÜCRELERİNDE YAZDIĞI ŞİİRLERİNDEN BİR BÖLÜMÜNÜ ULAŞ BARDAKÇI'NIN ANISINA YAYINLIYORUZ.

(.....)

Ben ne şuralıyım, ne buralıyım
Ada'lıyım, Ada'lı!
Ada'm ormanlıktır.
Dostluk-yoldaşlık-mertlik ormanı,
Bütün Ada'mı kaplar.
Erdemin güneşi yirmidört saat aydınlatır Ada'mı.

Ben Ada'lıyım hey, kahpe hücre; Ada'lı!
Doğru ya sen nereden bileceksin Ada'mı, asırlık feodal-militarist Hücre.
Ya sen, öküze benzemek icin kasılan, şişen haset kurbağa,
Hilkat garibesi, bilir misin Ada'mı?
"Dünya karanlıktır. Güneşi batmayan böyle bir ada yeryüzünde yoktur."
Değil mi, karanlıklar cücesi, zavallı acüze?
Ya sen, yarasalar şairi, pişkin Cacomcho?
"Değil şiirlerde, masallarda bile böyle bir ada yoktur.
Böyle bir Ada, Eşyanın tabiatına aykırıdır."
Senin için değil mi, karanlıkların kapkara şairi.
Senin dediğin, eşyanın değil, karanlığın tabiatına aykırıdır.
Karanlık cüceleri, acuzeler, dürzüler...
Yarının Türkiye'sinin hayvanat bahçesinde teşhir edilecekler...

Ada'm kalabalıktır hain hücre.
Elde mitralyözle,
Sierra Maestra'da, Falcon'da, Vietnam'da,
Mozambik'de, Angola'da, Sina çöllerinde...
Özgürlüğün türküsünü söyleyenler,
Zulme, kahpeliğe, sömürüye karşı, dişiyle, tırnağıyla
Üç kıtada karşı koyanlar,
Benim Ada'mın evlatlarıdır, kahpe hücre!
Hemşerilerim, Ada'mın ormanlığından aldıkları fideleri,
Birer birer dikiyor, Kahbeler koalisyonunun dünyasına.
Kel dünya, Ada'mın ağaçları ile ayıbını örtüyor; güzelleşiyor artık
İyi bak bana, feodal duvar, iyi tanı beni.
Seni yerle bir edecek Ada'lıları iyi tanı.
Ada'n ve hemşerilerinin çoğu ne halde diye dudak bükme,
orospunun dölü, utanç duvarı.
Evet Ada'mı karanlığın suları bastı.
Evet, benim gibi pek çok Ada'lı bu çirkef suların altında.
Ama boşuna sevinme.
Ada'm batmaz, yok olmaz.
Ada'm sadece, karanlık denizde yerini değiştirdi, hepsi o kadar.

(.....)